

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 387

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΥΧΟΛΟΓΗΤΑΣ

Ο ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΜΟΡΓΚΑΝ

«Επειτ' από λίγη ώρα το καράβι μας, έχοντας ανιμωμένη τη μαύρη πειρατική του σημαία, διευθύνεται κατ' ευθείαν προς το ισπανικό, το οποίο είχε λοξοδρομήσει τώρα για ν' αποφύγει την συνάντησή μας.

Μά το πλοίο μας έτρεχε περισσότερο και σε λίγο βρισκόμαστε σε απόσταση 2500 περίπου μέτρων απ' το ισπανικό. Τότε ο Μόργκαν διέταξε να ρίξουν τρεις κανονιοβολισμούς. Οι πυροβολητές μας κατόντισαν καλά το στόχο τους και έτσι καμιά απ' τις κανονίες δεν πήγε χαμένη. Και τα τρία όβουζια έσκασαν απάνω στο εμπορικό πλοίο και του προξένησαν, φαίνεται, σοβαρές ζημιές, γιατί αφού ανέκοψε πρώτα το δρόμο του, έπειτα σταμάτησε εντελώς. Έτσι μπορούσαμε μετά μισή ώρα και το διαλαρώσαμε...

Τότε οι πειρατάι, αλαλάζοντας και σαλεύοντας άγρια τα τεσκούρια τους, πήδηξαν απάνω στο κατάρτισμα του εμπορικού, στο οποίο βρισκότανσαν συγκεντρωμένοι, τρέμοντας από την αγωνία τους, οι επιβάται και το πλήρωμα. Μέσα σ' αυτούς ήταν και μερικές γυναίκες, ή όποιες κλαίγοντας, άρχισαν να τους πετούν τα κοσμημάτά τους και τα δαχτυλίδια τους για να τους συγκαταστήσουν.

Μά οι πειρατάι, τους οποίους ή άλλοιπαλλήλες άτιμιές τους είχαν εξαγριώσει, διηύσαν τώρα αίμα... Και, ξεχωρίζοντας ανάμεσα στους άλλους τον ισπανό πλοίαρχο και τους άξιωματικούς του καραβιού, τους έπιασαν και μέσα σε λίγα λεπτά τους είχαν κατακομματιάσει.

Έπειτα γύρισαν προς τις γυναίκες και μερικοί απ' αυτούς ρίχτηκαν απάνω τους με προθέσεις κτηνώδεις. Μά την ίδια στιγμή μία επιτακτική φωνή άκούστηκε:

— Όποιος άγγίζει τις γυναίκες θα έχη να κάνει με μένα!

Ήταν τόσο έντονη ή φωνή αυτή, ώστε οι πειρατάι άφησαν άμέσως τ' άδρια θύματά τους και, γυρίζοντας πίσω, είδαν τον υπαρχηγό τους, το Βαρθολομαίο Περέγιο να στέκεται άπειλητικός, έτοιμος να τιμωρήσει σκληρά όποιον δεν θα συμμορφωνόταν με τη διαταγή του.

Και πράγματι ένας απ' τους πειρατάς, χωρίς ν' άφήσει τη γυναίκα που κρατούσε στα χέρια του, μουρμούρισε με δυσαρέσκεια:

— Άρκετά πάθαμε ως τώρα για ν' άκούμε ό,τι μάς λένε οι καπεταναίοι μας. Τώρα θα κάνουμε κι' έμεις ό,τι θέλουμε...

Μά ο Περέγιο τόν άκουσε και άσπαζόντάς τον απ' το λαιμό, φώναξε:

— Τί έπες;
Αυτό που είπα! Απάντησε ο πειρατής, προσπαθώντας να ξεφύγει απ' τα χέρια του και να τον χτυπήσει με το τεσκούρι του.

Μά ο υπαρχηγός των κουρσάρων, ό όποιος ήταν γεραστίας δυνάμεις, τόν σήκωσε ψηλά με τα χέρια του και, πριν ό Μόργκαν, ό όποιος έτρεξε για να επέμβει, προφτάσει να τον έμποδισή, τόν πέταξε στη θάλασσα.

Έπειτα γύρισε και κίτταξε κατάματα και με θάρρος τόν άρχηγό του, ό όποιος είχε δυσαρσστηθεί απ' τη συμπεριφορά του αυτή.

ΣΤ'.

ΑΘΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, οι πειρατάι μετά την άποτυχία της επιδρομής στο Πουέρτο—Μπέλλο, ξαναμπήκαν στο πλοίο τους και γύρισαν στο όρημητιό τους.

Έξαφνα όμως καθώς έπλεαν, ό πειρατής που φύλαγε σκοπός απάνω στο κατάρτι, φώναξε:

— Καράβι άνατολικά!

Άμέσως ό Μόργκαν άνέθηκε επάνω στη γέφυρα και άρχισε να κυττάξη με τα μάτια του προσεχτικά.

Ήταν ένα μεγάλο εμπορικό πλοίο, στο κατάρτι του οποίου κυμάτιζε ή ισπανική σημαία.

Μόλις ό άρχηγός των κουρσάρων τόν άνέληψε αυτό δεν μπόρεσε να συγκαταστή τη χαρά του και φώναξε τόν υπαρχηγό του Βαρθολομαίο Περέγιο, ένα τοιμηρό Πορτογάλο, με τόν όποιο συνεργαζόταν απ' την άρχή του σταδίου του και του έδωσε άσυστικά μερικές οδηγίες.

«Επειτ' από λίγη ώρα το καράβι μας, έχοντας ανιμωμένη τη μαύρη πειρατική του σημαία, διευθύνεται κατ' ευθείαν προς το ισπανικό, το οποίο είχε λοξοδρομήσει τώρα για ν' αποφύγει την συνάντησή μας.

Μά το πλοίο μας έτρεχε περισσότερο και σε λίγο βρισκόμαστε σε απόσταση 2500 περίπου μέτρων απ' το ισπανικό. Τότε ο Μόργκαν διέταξε να ρίξουν τρεις κανονιοβολισμούς. Οι πυροβολητές μας κατόντισαν καλά το στόχο τους και έτσι καμιά απ' τις κανονίες δεν πήγε χαμένη. Και τα τρία όβουζια έσκασαν απάνω στο εμπορικό πλοίο και του προξένησαν, φαίνεται, σοβαρές ζημιές, γιατί αφού ανέκοψε πρώτα το δρόμο του, έπειτα σταμάτησε εντελώς. Έτσι μπορούσαμε μετά μισή ώρα και το διαλαρώσαμε...

Τότε οι πειρατάι, αλαλάζοντας και σαλεύοντας άγρια τα τεσκούρια τους, πήδηξαν απάνω στο κατάρτισμα του εμπορικού, στο οποίο βρισκότανσαν συγκεντρωμένοι, τρέμοντας από την αγωνία τους, οι επιβάται και το πλήρωμα. Μέσα σ' αυτούς ήταν και μερικές γυναίκες, ή όποιες κλαίγοντας, άρχισαν να τους πετούν τα κοσμημάτά τους και τα δαχτυλίδια τους για να τους συγκαταστήσουν.

Μά οι πειρατάι, τους οποίους ή άλλοιπαλλήλες άτιμιές τους είχαν εξαγριώσει, διηύσαν τώρα αίμα... Και, ξεχωρίζοντας ανάμεσα στους άλλους τον ισπανό πλοίαρχο και τους άξιωματικούς του καραβιού, τους έπιασαν και μέσα σε λίγα λεπτά τους είχαν κατακομματιάσει.

Έπειτα γύρισαν προς τις γυναίκες και μερικοί απ' αυτούς ρίχτηκαν απάνω τους με προθέσεις κτηνώδεις. Μά την ίδια στιγμή μία επιτακτική φωνή άκούστηκε:

— Όποιος άγγίζει τις γυναίκες θα έχη να κάνει με μένα!

Ήταν τόσο έντονη ή φωνή αυτή, ώστε οι πειρατάι άφησαν άμέσως τ' άδρια θύματά τους και, γυρίζοντας πίσω, είδαν τον υπαρχηγό τους, το Βαρθολομαίο Περέγιο να στέκεται άπειλητικός, έτοιμος να τιμωρήσει σκληρά όποιον δεν θα συμμορφωνόταν με τη διαταγή του.

Και πράγματι ένας απ' τους πειρατάς, χωρίς ν' άφήσει τη γυναίκα που κρατούσε στα χέρια του, μουρμούρισε με δυσαρέσκεια:

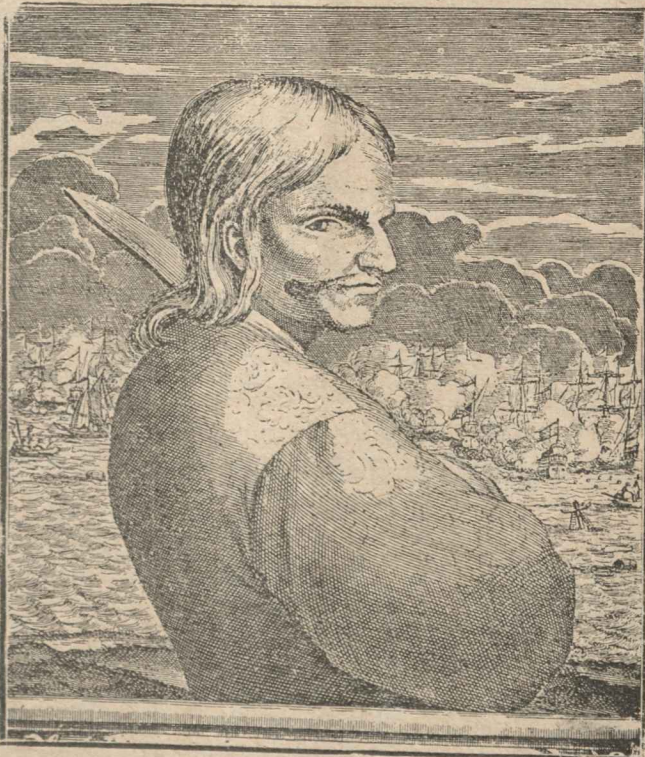
— Άρκετά πάθαμε ως τώρα για ν' άκούμε ό,τι μάς λένε οι καπεταναίοι μας. Τώρα θα κάνουμε κι' έμεις ό,τι θέλουμε...

Μά ο Περέγιο τόν άκουσε και άσπαζόντάς τον απ' το λαιμό, φώναξε:

— Τί έπες;
Αυτό που είπα! Απάντησε ο πειρατής, προσπαθώντας να ξεφύγει απ' τα χέρια του και να τον χτυπήσει με το τεσκούρι του.

Μά ο υπαρχηγός των κουρσάρων, ό όποιος ήταν γεραστίας δυνάμεις, τόν σήκωσε ψηλά με τα χέρια του και, πριν ό Μόργκαν, ό όποιος έτρεξε για να επέμβει, προφτάσει να τον έμποδισή, τόν πέταξε στη θάλασσα.

Έπειτα γύρισε και κίτταξε κατάματα και με θάρρος τόν άρχηγό του, ό όποιος είχε δυσαρσστηθεί απ' τη συμπεριφορά του αυτή.

Ο Βαρθολομαίος Περέγιο

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΙΣΜΕΛΕΝ, Ισπανό πειρατών των Άντιλλών από το 1666 ως το 1671

Οι δύο άντρες έμειναν, έτσι για λίγες στιγμές άκίνητοι. Έπειτα ό Μόργκαν, χωρίς να πη τίποτε, άπομακρόνηκε, ενώ ό Περέγιο έπηρε τις γυναίκες αυτές και τις όδήγησε στην πλώρη, όπου έβλεπε μερικούς πειρατάς, άφοσιωμένους σ' αυτόν, να τις φυλάζουν απ' τα μανιά των άλλων συναδέλφων τους.

Πράγματι, ό Περέγιο είχε έσποτικά πάντοτε αίσθημα άποτίων των άιχμαλώτων και προπάντων των γυναικών, και πολλές φορές ή έγκαιρος επέμβασις του έσωσε άρκετούς δυστυχισμένους άντρες απ' το θάνατο.

Αντιθέτως ό Μόργκαν ήταν άιμοχαρής και άγριος κι' άρκετά τότε τους πειρατάς να εκδηλώνουν τα έγκληματικά ένστικτά τους χωρίς να τους έμποδίζει.

Γι' αυτό μία θαυδαί αντίθεση χωρίςε τους δύο άντρες. Ο Μόργκαν μάλλον μισούσε τόν Περέγιο, μά δεν τοίμοισε ποτέ να τον λώση, τόν μισός του γιατί έτρεξε πώς ό υπαρχηγός του είχε με τόν υρόσ του τούς πιο γενναίους απ' τους πειρατάς, ό όποιος τόν έπαιζαν για την παλλημαριά του και ήταν τυφλά άφοσιωμένοι σ' αυτόν.

Ανάμεσα στους άλλους άιχμαλώτους ήταν κι' ένας ισπανός άματικός μαζί με τη γυναίκα του. Η γυναίκα αυτή ήταν άφραση κι' έφτανε να διη κανείς τα μεγάλα μαύρα μάτια της για να κρατηθεί μαζί της. Πολλοί έσκααν ότι ό Μόργκαν την κίτταξε χωριστά απ' τις άλλες άιχμαλώτους και—πράγμα που έκανε πισί— πωσι τόσο σ' μένα, όσο και τόν Περέγιο—διέταξε τούς πειρατάς να την περιποιηθούν.

Οι πειρατάι δόθηκαν στο ισπανικό πλοίο πλώση λάφυρα πού τόν άποζημίωσαν για όλες τις άτυχίες τους. Βρήκαν, μεταξύ των άλλων και δύο κιβώτια γεμάτα χρυσάφι. Η διαμονή διη γυναική τή άλλη μέρα.

Τη νύχτα, καθώς κοιμόμουν στο ισπανικό πλοίο, γιατί δια σπύδον είχαμε μεταφερθεί τώρα σ' αυτό, έκτός από μερικούς πειρατάς που είχαν μείνει στο δικό μας για να τόν φυλάιν, πιάξαμε έμεις απ' την κοκέτα μου άκούγοντας μία κραυγή άπειλητική.

Έτρεξα άμέσως στο κατάρτισμα κι' εκεί στο φως τού φασηριού είδα έναν άνδρα, ό όποιος άκριβώς έκείνη τη στιγμή έφτανε έναν άλλο στη θάλασσα.

Έτοιμάζομουν να τρέξω—άν και ήταν άργά για να προλάβω τόν έγκλημα—άλλά στάθηκα, άναγνωρίζοντας στο πρόσωπο τού βλοφόρον τόν ίδιο τόν Μόργκαν!

Κρύφτηκα όσο καλύτερα μπορούσα πίσω από μερικά κιβώτια, κι' από εκεί είδα κατόπιν τόν Μόργκαν να διευθύνεται προς τόν μέρος που φυλαγόntonσαν ή γυναίκες.

Άμέσως, σάν να προσπαθούμουν περι τίνος έπρόκειτο έφρα κι' έξήστηνα τόν Περέγιο. Τού διηγήθηκα όσο είχα δει κι' άκούσει, ό γενναίος κουρσάρος, αφού πήρε μαζί του και την καρδιά του, διευθύνθηκε άκολουθούμενος από μένα, προς την πλώρη.

Πλησιάζομαι άθρόονα κι' εκεί είδαμε τόν Μόργκαν να κοιτάζει μαζί με την όμοια γυναίκα τού ισπανού άξιωματικού.

— Μά πού εινε ό σύζυγός μου; τόν ρωτούσε με αγωνία έκείνη.

— Βρίσκεται στην καμπίνα του τής άπάντησε ό κουρσάρος. Σε περιμένει κι'.

Τότε κατάλαβα τί είχε συμβεί προηγούμενος. Ο Μόργκαν είχε ρίξει στη θάλασσα τόν ισπανό άξιωματικό για τόν μωροέση έτσι να κατακτήσει εύκολα τόν σύζυγό του. Τώρα, προσπαθώντας να την τραβήξει στην καμπίνα του, λίγη τής πώς ό σύζυγός της την παρνε έκεί.

Μά ή νέα γυναίκα δεν έδνε πια στα λόγια του. Γι' αυτό σε λίγο τόν κούσαμε να λήη με φωνή φροισμένη:

— Όχι!... Όχι!... Δεν μπορώ να θώ μαζί σας...

Τότε ό Μόργκαν την έπιασε απ' τόν μέση κι' άρχισε να την τραβάει δια τής βίας, ενώ συγχρόνως τής έφραζε τόν στόμα. Έπειτα τή σήκωσε στην άκμή του και την παρέσυρε ως την πλώρη του, κλείνοντας πίσω του τή πόρτα.

Η δυστυχισμένη γυναίκα χτυπούσε και προσπαθούσε να ξεφύγει δια τής κατά χέρια του, μά τόν κώνου.

Πνιγμένες κραυγές έθγαναν απ' τόν στόμα της...

Έμεις τόν παρακολουθούσαμε χωρίς να μάς άντιληφθή καθόλου.

Όταν ό Περέγιο τόν είδε να άπντρεξε κι' έφραζε ένα τεσκούρι και κίτταξε τόν αυτό του σ' αυτή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η Σάρα Μπερνάρ στο ρόλο τού 'Αμλέτου.

Ναι, τόν ένοιωθα πώς ήμουν πολύ δυνατή, γεμάτη καίρια και ύβρις. Μά ή συναισθησις αυτή τής διαδέχθηκε μόνιμη έκταση και σπασμική άσπια από πόνη για την άδυναμία, στην όποια μ' είχε κρατήσει μαζί της. Πολλοί έσκααν ότι ό Μόργκαν την κίτταξε χωριστά απ' τις άλλες άιχμαλώτους και—πράγμα που έκανε πισί— πωσι τόσο σ' μένα, όσο και τόν Περέγιο—διέταξε τούς πειρατάς να την περιποιηθούν.

Οι πειρατάι δόθηκαν στο ισπανικό πλοίο πλώση λάφυρα πού τόν άποζημίωσαν για όλες τις άτυχίες τους. Βρήκαν, μεταξύ των άλλων και δύο κιβώτια γεμάτα χρυσάφι. Η διαμονή διη γυναική τή άλλη μέρα.

Τη νύχτα, καθώς κοιμόμουν στο ισπανικό πλοίο, γιατί δια σπύδον είχαμε μεταφερθεί τώρα σ' αυτό, έκτός από μερικούς πειρατάς που είχαν μείνει στο δικό μας για να τόν φυλάιν, πιάξαμε έμεις απ' την κοκέτα μου άκούγοντας μία κραυγή άπειλητική.

Έτρεξα άμέσως στο κατάρτισμα κι' εκεί στο φως τού φασηριού είδα έναν άνδρα, ό όποιος άκριβώς έκείνη τη στιγμή έφτανε έναν άλλο στη θάλασσα.

Έτοιμάζομουν να τρέξω—άν και ήταν άργά για να προλάβω τόν έγκλημα—άλλά στάθηκα, άναγνωρίζοντας στο πρόσωπο τού βλοφόρον τόν ίδιο τόν Μόργκαν!

Κρύφτηκα όσο καλύτερα μπορούσα πίσω από μερικά κιβώτια, κι' από εκεί είδα κατόπιν τόν Μόργκαν να διευθύνεται προς τόν μέρος που φυλαγόntonσαν ή γυναίκες.

Άμέσως, σάν να προσπαθούμουν περι τίνος έπρόκειτο έφρα κι' έξήστηνα τόν Περέγιο. Τού διηγήθηκα όσο είχα δει κι' άκούσει, ό γενναίος κουρσάρος, αφού πήρε μαζί του και την καρδιά του, διευθύνθηκε άκολουθούμενος από μένα, προς την πλώρη.

Πλησιάζομαι άθρόονα κι' εκεί είδαμε τόν Μόργκαν να κοιτάζει μαζί με την όμοια γυναίκα τού ισπανού άξιωματικού.

— Μά πού εινε ό σύζυγός μου; τόν ρωτούσε με αγωνία έκείνη.

— Βρίσκεται στην καμπίνα του τής άπάντησε ό κουρσάρος. Σε περιμένει κι'.

Τότε κατάλαβα τί είχε συμβεί προηγούμενος. Ο Μόργκαν είχε ρίξει στη θάλασσα τόν ισπανό άξιωματικό για τόν μωροέση έτσι να κατακτήσει εύκολα τόν σύζυγό του. Τώρα, προσπαθώντας να την τραβήξει στην καμπίνα του, λίγη τής πώς ό σύζυγός της την παρνε έκεί.

Μά ή νέα γυναίκα δεν έδνε πια στα λόγια του. Γι' αυτό σε λίγο τόν κούσαμε να λήη με φωνή φροισμένη:

— Όχι!... Όχι!... Δεν μπορώ να θώ μαζί σας...

Τότε ό Μόργκαν την έπιασε απ' τόν μέση κι' άρχισε να την τραβάει δια τής βίας, ενώ συγχρόνως τής έφραζε τόν στόμα. Έπειτα τή σήκωσε στην άκμή του και την παρέσυρε ως την πλώρη του, κλείνοντας πίσω του τή πόρτα.

Η δυστυχισμένη γυναίκα χτυπούσε και προσπαθούσε να ξεφύγει δια τής κατά χέρια του, μά τόν κώνου.

Όταν ό Περέγιο τόν είδε να άπντρεξε κι' έφραζε ένα τεσκούρι και κίτταξε τόν αυτό του σ' αυτή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

νοίμα όταν μελετούσα τούς ρόλους μου. Έτσι, όταν έπαινα την άδελφή μου κοντά μου, τόν βρήκα πολύ φυσικό να κοιμάμαι διαρκώς μέσ' στο φέρετρό αυτό που ήταν γεμάτο μ' άσπρο σιτέν, και πού μία μέρα θα γινόταν ή σπερνή μου κλίση, ενώ την άδελφή μου εργατέ-στησα στο δικό μου κρεβάτι.

Κι' αυτή όμως τόν έφραζε πολύ φυσικό αυτό, γιατί έτρεξε πώς δεν ήθελα να την άφήσω μόνη τη νύχτα και γιατί έβλεπε πώς άλλο κρεβάτι δεν χωρούσε στο δωμάτιο. Έτσι συνήθισα στο φέρετρό μου.

Μία μέρα, ή μουσικογιορτή μου, μπαίνοντας στην καμπίνα μου για να μου περιποιηθή τα χέρια, άκουσα την άδελφή μου να τής λήη από τόν κρεβάτι της να μην κάνει θόρυβο, γιατί κοιμόμουν άσπια. Τότε αυτή έφραζε μία ματιά γύρω της, νομίζοντας πώς κοιμόμουν σε καμπίνα πολυθρόνα. Μά, βλέποντάς με έξαφνα να κοιμάμαι μέσα στο φέρετρό, άρχισε να ξεφωνίζει, σάν τρελή και τόν έβαλε στα πόδια.

Από έκείνη την ήμερα, όλο τόν Παρίσι έμαθε πώς κοιμόμουν μέσα σ' ένα φέρετρό και τόν κοιμισμοπόλο έδωσε και πήρε. Μά μένα δεν μ' ένοιωθε καθόλου για ό,τι έλεγαν εις βάρος μου.

Όσοσο, κατά την ήμερα τού θανάτου τής άδελφής μου, έγινε έξ αίτίας τού θανάτου αυτού, ένα κοιμιστογραφικό επεισόδιο.

Όταν οι νεκροφόροι μπήκαν μέσα στο δωμάτιό μου, για να πάρουν την άγαπημένη μου νεκρή, βρέθηκαν κατάπληκτοι μπρός σε δύο φέρετρα. Τότε ό έργολάβος κηδεύων, νομίζοντας πώς και τόν άλλο φέρετρο έλειπε μέσα ένα νεκρό, έσπασε βιαστικά να φέρονται και δεύτερη νεκροφόρα. Έκείνη τη στιγμή βρισκόμουν κοντά στη μητέρα μου, ή όποια είχε λιποθυμήσει. Εύχρηστος άντελειφθη τή συνθήκη κι' έμπόδισε τούς μαύρους αυτούς άνδρες να πάρουν τόν κρεβατοφέρετρό μου. Έτσι ή δεύτερη νεκροφόρα ξανάφανε άδελφή.

Την άλλη μέρα, ή έφημερίδες άνέγραφαν τόν επεισόδιο αυτό και μ' επέκριναν για τις έξωφρενικές ιδιοτροπίες μου.

Μετά τόν θάνατο τής άδελφής μου, έπεσα άρρωστη βαρύν. Είχα ξαντίληθει από τις άγρύπνιες πού έκανα κοντά της, κι' έγινε πολύ άναμική. Όταν σηκώθηκα, για ν' άναρρώσω, έπαινα στη Βρετανία.

Ό! τί όμοιο ταξίδι πού έκανα τότε. Έπεσε κτηνική άδυναμία τή Βρετανία κι' έμεινα ιδιαιτέρως στο φίνιστρο. Έκει με είχε κοιτάσει τόν άσπρητο Ράι, στο όποιο πήγαμε κάθε πρωί από τις έννιά κι' άράξ, παίρνοντας μαζί μου και τόν φαγητό μου.

Έκει αφού έκανα περιπάτους στην άγρια άκτή, σιγοντευμένη πότε από τόν ορεινό μου και πότε από τόν φύλακα τού φάρος, προσηγάμια μαζί τους κι' έπειτα έσπινα τα στήνερά μου κι' άρχιζα να χορεύω μέχρι τής δύσεως τού ήλιου.

Την πρώτη ήμερα κανείς δεν μ' ενόχλησε στην εργασία μου. Τη δεύτερη ήθε ένα χαμάνι πού με κίτταξε μ' άπορία. Την τρίτη ήμερα καμιά δεκαριά παιδιά με περιεκύκλωσαν και μου έμειναν πενήνδες.

Τους έδωσα, μά έκανα πολύ άσπια, γιατί την άλλη μέρα μαζεύτηκαν καμιά τριαντάρα άλμια, απ' τα όποια πολλά ήταν ραβία και δεκαχίτ χροόνια.

Βλέποντας την ήμερα έκείνη μερικές άνθρωπινες άκαταρσίες κοντά στην διαβάτη μου, παρακάλεσα ένα από τόν πλοίαρχους αυτά να ές ρίξη στη θάλασσα και τόν έδωσα γι' αυτό ένα φράγκα.

Μά όταν ξαναήλθα την άλλη μέρα εκεί για να τελειώσω τόν πανό μου, έβλεπα πώς όλο τόν γειτονικό χωριό είχε διαλύσει τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

Έβλεπα πώς όλο τόν χωριό έφραζε τόν μωροσ αυτό για ν' άναρρώσει από τις φρικτές τόν άνάγκες. Συγχρόνως τή χαμάνι, τή όποια ήταν άσπια περισσότερο έκείνη την ήμερα, παρακατέστησαν να καθαρίσουν τόν τόπο, άν έδνα ένα φράγκα στο καθένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Παράδοσι της Αιθιοπίας)

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καρό, στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς, ἦταν ἐδῶ στὸν τόπο μας μιά μαμὴ πὺλ τὴ γυνεὶναι καὶ τὴ λέγανε κυρὰ Ρήνη. Τὸ σπὶτι τῆς ἦταν ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτεία, κοντὰ στὴ Σηλιό.

Ἐνα βράδυ, Ψυχραάββατο, πὺλ ἔκανε φοβερὴ βαρυχειμωνιά, ἡ κυρὰ Ρήνη ἀκούσε κατὰ τὰ μεσάνυχτα στὴν πόρτα τῆς τρεῖς χτύπους καὶ μιά σιγανὴ φωνὴ πὺλ τὴν φώναζε μὲ τ' ὄνομά της καὶ τὴν παρκαλοῦσε ν' ἀνοίξη.

Ἡ κυρὰ Ρήνη, σάν μαμὴ πὺλ ἦταν, δὲν ἔχε νὰ φοβηθῇ τίποτε. Ἦταν ἀλλοστε συνηθισμένη νὰ τὴς φωνάζουν γιὰ γέννες ὅλες τὶς ὥρες. Σημάθηκε τὸ λοιπὸν χωρὶς φόβο καὶ ἀρχισε νὰ ντυνέται. Ἐπειτα τράβηξε τὸ σπὶτι τῆς πόρτας καὶ προβάλεται παλῆγκοι πὺλ οὐτε τὸ γινώριζε, οὐτε εἶχε ξαναδεῖ ποτὲ τῆς.

Ὁ ἀγνωστὸς ἦταν πολὺ χλωμός, ντυμένος σὰ μαύρα, καὶ εἶχε καίματα μάτια, μαλλιά πεσμένα ὡς τοὺς ὄμιους, μοντάνα φιλὸ καὶ μακρὰ γένεια. Ἄν ἔλεινε τὰ μάτια, θὰ τὸν ἔπαρνε γιὰ πεθαμένο. Εἶχε ὅμως μιά περιεργὴ ἐπιβολὴ στὸ βλέμμα του καὶ ἔμοιαζε σάν ἀρχόντα.

Ἐξῶ δὶὸ ἄλογα πὺλ μᾶς περιμένουν, εἶπε στὴν κυρὰ Ρήνη, μόλις μπῆκε. Ἐτοιμάσου γρήγορα, γιὰτὶ τὴ γυναῖκα μου τὴν ἔπαρνε οἱ πόνοι καὶ ἔμαι βασιτικός. Ἐλα, καὶ ἔκανες τὴν τυχὴ σου ἀπὸψε.

Ἄιντε γρήγορα...

Ἡ γρηὶ ἦταν ἔτοιμη κιόλας, τοῦτε μονάχα πὺλ τὰ ἄλογα ἦσαν περιπευμένα, γιὰτὶ αὐτὴ μονάχα ὄνταν ἔδωκε ἀπὸ τὴν πολιτεία καβάλλαγε.

Ὁ ξένος βίως ἔμεινε νὰ μὴ καὶ αὐτὴ καβάλλα, λέγοντας:

Ἐγὼ δὲν κάθομα στὴ Λεβαδιὰ, κάθομα ἐδῶ γύρω. Ἐλα γρήγορα καὶ δὲν θὰ χάσεις...

Καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφερε κοντὰ τῆς τὸ ἕνα ἄλογο. τὴν ἔσηκωσε σάν πούπουλο καὶ τὴν ἔβαλε ἐπάνω. Πήδησε καὶ αὐτὸς στὸ ἄλλο καὶ ἔξελιξεσαν μαζί.

Ἐνῶ ἔτρεχαν ὁ ξένος πλὴν στὸν ἄλλο μὲς' στὴν πολιτεία, τὰ σκυλιὰ σφύλαζαν στὸ διάβα τους καὶ ἔφρεγαν τρομαγμένοι καὶ ὅταν χλωμολοῦσαν τ' ἄλογα τους, τοὺς ἀπαντοῦσαν μὲ σκουζιματα ἢ κουνουδάκιες.

Ἄμα βγήκαν παραῖξ, ὁ ξένος ἀρχισε νὰ τρέχει γρηγορότερα. Ἡ μαμὴ προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τ' ἄλογό της, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε. Ἐτρεχε καὶ ἔκλεινε σάν δαιμονισμένο...

Ἡ νύχτα ἀπὸλονόταν ἄγρια. Σκοτάδι πῶσα βασίλευε γύρω τους. Οὐτ' ἕνα ἀστὲρι δὲν ἔφεγγε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ. Κι' ὁ ἀέρας φυσοῦσε δυνατὰ.

Ὅσοσο, τ' ἄλογά τους ἔτρεχαν μέσα στὸ σκοτάδι, σάν νύκτα μὲρα μεσημέρι, πηδοῦσαν ρευματιέ, δρασκελίζαν κοίτησαν ξερά, ἀφανοῦσαν πῶσα τους βράχους, χωρὶς ἡ γρηὶ νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὴ σέλλα της. Μέσα στὸ σκοτάδι τὸ βαδὶ δὲν ἔβλεπε τὸ σπιντοῦρό της, ἀλλ' ἀκούει τὴν ἀνάσα του πὺλ ἔμοιαζε μὲ ροχαλιτό.

Γιὰ μιά στιγμή τὸν παρακάλεσε δεξιὰ—δεξιὰ νὰ σταματήσουν, γιὰ νὰ ξαναπαρῇ καὶ τὸν ὁρῶναι πὺλ βοῦσκονται καὶ κατὰ πὺλ πᾶνε.

Περσάτα! τῆς ἀπάντησε ξερά ἐκεῖνος.

Τότε ἡ γρηὶ θέλησε νὰ βαστάξῃ τ' ἄλογό της, μ' αὐτὸ τὸ ἀναθεμισμένο ἔτρεχε σὰ τέσσερα.

Ἐπὶ ἀπὸ μὴν ὥρα πᾶναι—κάτου, γάνηκε ἕνα μικρὸ φῶς μὲς' στὸ σκοτάδι. Καὶ σὲ λίγο σταμάτησαν μπροστὰ σὲ μιά σπηλιά, σκεπασμένη ἀπὸ βράνους καὶ ἀγκάθια.

Ἐνα φανερὸ λαμπύριζε κάπου ἐκεῖ. Ὁ καβάλλάρχης πήδησε πρῶτος καταγῆς καὶ βοήθησε καὶ τὴ γρηὶ νὰ ξεπετάξῃ.

Ἐπειτα χτύπησε τ' ἄλογό του σὰ καπούλια καὶ αὐτὰ χάθηκαν σάν καπνὸς, χλωμολοῦντας.

Κυρὰ μαμὴ, ἀκούσε με, τῆς εἶπε βίωτερα. Ἄν ἀπόψε ἡ γυναῖκα μου γεννίῃ ἀγόρι, σῶθιρες. Ἄν ὅμως κἀμὴ θηλυκὴ ἢ πεθα-

μένο, ἀλλοιμονὸ σὲ σένα. Ἐλα κοντὰ μου τώρα...

Μπῆκε μέσα στὴ σπηλιά σιγά—σιγά καὶ ἡ ἀκούρη ἡ μαμὴ πὺλ κοιλούθηκε τρομαγμένη, χωρὶς νὰ ξέρῃ πὺλ τὴν πῆκε.

Πῶ μέσα ἡ σπηλιά ἦταν μεγαλειότερη καὶ φωτισμένη ἀπὸ λαμπρά, σάν παρῶπετρα, καὶ τὴν ἔστρωσε μὲ τὸ πόδι του.

Κάτω ἀπ' τὴν πλάκα αὐτὴ βοσκόταν μιά σκιά, πὺλ τὴν φώναζε ἕνα λυγρὸ καὶ ἡ δυστυχισμένη μαμὴ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν παρκαλοῦντας τὸν ἀγνωστο ὁδηγὸ της.

Μέτρησε τρέμοντας δεκατρία σκαλοτάπια καὶ βρόθηκε πὺλ τὸν μπροστὰ σὲ μιά πόρτα ὁρθάνοιχη. Πέρασαν μαζί ἕνα μαμῶναι γιὰτὶ καὶ ἔφτασαν σὲ μιά πολὺ μεγάλη καὶ ὀλόκληρη αἰθουσα.

Στὴ μέση τῆς αἰθουσας αὐτῆς βοσκόταν ἕνα τραπέζι καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἔπᾶν καὶ ἕνας δίκωος μὲ κόλλυβα. Ὁ ξένος κάθισε ἐπὶ αὐτῆς πῆκε μιά χούφτα κόλλυβα καὶ τᾶφαγε σάν λιμασμένο.

—Παῖνι! εἶπε στὴ γρηὶ.

Κι' ἀμέσως πρόσθεσε:

—Βλέπεις αὐτὴ τὴν πόρτα; Θὰ τὴν ἀνοίξῃς, θὰ παρῇς ἡ κάμια, ἔπειτα μᾶν ἄλλῃ καὶ στὸ τέλος θὰ φτάσῃς στὸν πᾶν τὸν γονατὸ μου. Τὸ παιδί πὺλ θὰ κἀμὴ, θέλω νᾶμα σερνῶ καὶ γονατὸ. Τ' ἀκούς;

Ἡ γρηὶ ἔκαμε ὅπως τὴ διέταξε, καὶ αὐτὸς ξανάρχισε νὰ τὴν κόλλυβα ἀπ' τὸ δίσκο. Πέρασε ἡ δυστυχισμένη μαμὴ τὴν μιά κάμια μπῆκε στὴν ἄλλῃ καὶ ἀκούσε νὰ βγαίῃ ἀπ' τὸ δαπάνδ ὅταν ἔκνομαχητό.

—Με φυλάει δὴ μέσα κλεισμένη, ἔχοντας γιὰ φύλακες ἕνα σωρὸ τέρατα!...

κάτι μάτια πὺλ πετοῦσαν φωτιέ καὶ ἀντὶ νὰ κἀμὴ, ἔβλεπε ἕνα πὺλ χανὸ πὺλ σ' ἔπαρνε τρομάρα νὰ τ' ἀκούσῃς.

Ἡ δύστηνη γρηὶ σταυροκομήθηκε καὶ τὸ παρῆναι κάτου.

—Πνίξτο! εἶπε ἡ λεχὼνα. Εἶνε παιδί τοῦ Ὁξασοῦ, πὺλ τὸν Βρυκόλακα, πὺλ με φυλάει δὴ μέσα κλεισμένη, ἔχοντας γιὰ φύλακες ἕνα σωρὸ τέρατα...

Τὸ μικρὸ τῆς μαμῆς ἀρχισε νὰ σιελῇ ἀπὸ τὸ φόβο.

—Ἄν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, ἔξασκοῦσθῃς ἡ λεχὼνα, γρηὶ γρηγοῦρα...

Ἡ γρηὶ εἶχε μαρμαρώσει. Ὁ ἀνθρωπος πὺλ τὴν πῆκε καὶ τὴν ἔφερε σὲ μέρας αὐτὸ, ἦταν λοιπὸν ὁ Βρυκόλακος ὁ ἴδιος; Κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα ζοῦσε χρόνια ὀλοκληρὰ μαζί του μέσα στὴν καταραμένη σπηλιά;...

—Τρεῖς κοντὰ μου καὶ δὲν βγάει λόγὸ ἀπ' τὸ στόμα σου τῆς εἶπες ἡ λεχὼνα. Κοιμάται πλά μου καὶ μόλις τὸ πούλ ἔχουν νὰ κοκόρη, πετιέται ἐπάνω ἀλαμασμένος. Κάθε Παρασκευή τὸν πᾶν καὶ ξανάρχεται τὸ Σάββατο τὰ μεσάνυχτα. Τὸ ἴδιο γίνεται τὸν πᾶν στούγεννα, τὰ Φῶτα καὶ δὴ τὴ Μεγαλοβδομάδα. Τὸ βλέπεις αὐτὸν σπιδᾶν στὸ λαοῦ μου; Αὐτὸς μοῦ τᾶφει κἀμὴ, γιὰ νὰ πῇ τὸ ἴδιο μου, Φόγες, δυστυχισμένη, ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, γρηὶ ἀκούσε ἀπὸ δὴ...

Ἐνα βαρὺ περπατήματα ἀκούστηρες τότε καὶ ἡ λεχὼνα σάπασε, πᾶντας πῶς κοιμάται. Σὲ λίγο μπῆκε ὁ Βρυκόλακος, ἔφρεξε μὲ μὴ...

Προχώρησε γρήγορα καὶ εἶδε ἐπάνω σ' ἕνα κρεβάτι μιά ὁμορφὴ γυναῖκα, ἀλλὰ τόσο αἰσθητὴ καὶ δύνανται, πὺλ ἀνταρξίαν.

Ἡ γρηὶ τότε τὴν προσκάλεσε νὰ ζυγίσῃ καὶ νὰ κἀμὴ πᾶν τῆς.

—Ποῖς σ' ἔφερε ἐδῶ κακοτύχη; τὴ ρώτησε.

Ἡ μαμὴ τῆς εἶπε μὲ τὸν ἀράδα τί εἶχε γίνῃ καὶ τὴν ἡ κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Καὶ τώρα πὺλ τὸν ἔφρεσε αὐτὸν; τὴν ἔρωτησε.

Μὰ ἡ μαμὴ δὲν πᾶν σὲ ν' ἀπάντησῃ, γιὰτὶ ἔφρεξε νὰ τὴν ἐτοιμάσῃ τὴν πῆκε ἡ λεχὼνα τῆς, τὴν ἔπαρνε οἱ πόνοι καὶ λυγρὸν. Αὐτὸ, βάσταξε ὅπως καὶ ὥρα καὶ στὸ τέλος γέννησε.

Ἡ μαμὴ πῆκε σὰ γρηὶ τῆς τὸ μωρό καὶ τὸ κατὰ τρέμοντας. Γιὰ καὶ τῆς τῆς, ἦταν ἀγόρι καὶ αὐτὸ τῆς ἔφερε τὴν καρδιά στὸν πᾶν.

Ἐκάμε τότε νὰ σερνῇ τὸ μωρό, ἀλλ' αὐτὸ ὅταν τὸν πᾶν καὶ κἀμὴ, ἔβλεπε ἕνα πὺλ...

Ἐπὶ αὐτὸν ὁ ξένος ἔβλεπε τὴν μαμὴν καὶ βγήκε μαζί τῆς ἔφα. Πέρασαν πᾶν τοὺς ὀντάδες, ἔφτασαν στὸ χαράκι, ἀνέβηκαν τὴ σκιά καὶ βρόθηκαν ἔξω.

—Διὰ καὶ ἦθελα νὰ πᾶν τὸ αἷμα σου. Μὰ ἀφροβήθηκες τὴν γυναῖκα μου στὴ γέννα τῆς, σου δίνω χάρη. Φέρε τώρα. Ἄν ζῆσῃ τὸ παιδί μου, καλὰ εἶσαι. Ἄλλωθις ἄμας ἄλλοιμονὸ σὲ σένα καὶ στὸ σὸ σου...

Καὶ, λέγοντας αὐτὰ, γίνηκε καπνός.

Ἡ γρηὶ ἡ δυστυχισμένη, σάν ἔμεινε ὀλοκληρὰ μὲ σὲ στὸ σκοτάδι τρελλὴ σχεδὸν ἀπὸ τὸν τρόμο της, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπὶτι της.

Μόλις, κατὰ τὰ σημεῖα, κατὰ τὰ φῶτα, κατὰ τὴν κατοικία της. Κάτι γαϊτάνι πὺλ τὴν εἶδαν σὲ κακὸ χάλι, ἔτρεξαν κοντὰ τῆς νὰ τὴν περιποιηθοῦν, φώναζαν τὸν πατᾶ, τῆς ἔκανε ἀγίασμό καὶ ἔτσι ἔφτασε σὰν σὲ τὴν σπηλιά της.

Ἐπὶ αὐτὸν ὁ ξένος, μὲ μέσα ἐκεῖ πὺλ ἡ κυρὰ Ρήνη ἀνέχετο τὸ σπιντοῦρό της, τὸ βόηκε γεμάτο φλουριά. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, τὸ πὺλ μωρό, ἦταν σκαλισμένο ἕνα μωρό. Ἡ φτοχὴ γυναῖκα σταυροκομήθηκε τρομαγμένη, ἔβλεπε τὰ φλουριά πὺλ σπιντοῦνα καὶ τὰ ξανακλείδωνε, χωρὶς νὰ τὰ πειράξῃ ποτὲ.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνονταν τρία χρόνια. Μὰ κάθε χρόνο τὸ φλουρι μὲ τὸ παιδί μεγάλωνε περισσότερο.

Ἐπὶ τέλους, τὴν τετάρτη χρονιά, καθὼς ἀνοῖξε ἡ γρηὶ τὸ σπιντοῦ, βόηκε μέσα ἕνα παιδί τεσσάρων χρόνων πεθαμένο.

Ἡ μαμὴ κατὰλαβε τότε πὺλ τὸ παιδί τοῦ Βρυκόλακα πέθανε καὶ ἂν καὶ ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὁγεία της, πῆγε στὸν παπᾶ, ξεμολογήθηκε καὶ μετέλαβε.

Τὴ νύχτα παρουσιάστηκε ὁ Ὁξασοῦ στὸ ὄνειρό της καὶ τῆς εἶπε: —Ὁ, πὺλ σου δὴ τᾶμα. Ὅσο ζοῦσε τὸ παιδί μου, ἦσαν ἡ εὐτυχισμένη γυναῖκα πὺλ τόπου. Τώρα πὺλ πέθανε, θὰ πεθάνῃς καὶ σὺ καὶ οἱ δικοί σου...

Ἐπὶ αὐτὸν τὸν ξένον ἡ δύστηνη καὶ ἡ κυρὰ Ρήνη φώναζαν τὴν γαϊτάνισσάν της, ἀλλὰ μόλις τοὺς εἶπε τὸ ὄνειρό της ἔφρεσε κάτου νεκρὴ.

Μέσα σ' ἕνα χρόνο εἶχαν ἔξελιξη: εἶπε καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ δικοί της!...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

—Οἱ πρόγονοι τοῦ Μάρκ Τσεβίν.

Κατὰ τὴν ἐβδομηκοστὴ ἐπέτειο τὸν γενεθλίον τοῦ γνωστοτάτου Ἀμερικανοῦ εὐθυμογράφου Μάρκ Τσεβίν, ἕνας ἐκδότης προκειμένου νὰ ἐκδόσῃ τὴν βιογραφία του, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ στείλῃ τὶς φωτογραφίες τὸν προγόνων του.

Στὴν αἴτηση αὐτὴ, ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς ἀπάντησε μὲ τὴν ἀπαιτητικὴ ἐπιστολή:

«Φωτογραφίες τὸν προγόνων μου δὲν ἔχω. Ἄν ἐπιμένετε ὁ μὲς νὰ δημοσιεύετε τὶς εἰκόνες τὸν, στείλτε τὸ φωτογράφο σας στὸν... Ζωολογικὸ Κήπο, παρακαλέστε νὰ γυρῶν τὸν ἐκεῖ πῆκε μὲ ροῖχα πὺλ φοροῦσαν οἱ ἄνθρωποι πρὸ 50, 60, 70 ἔτων, καὶ θὰ ἔχετε φωτογραφίες πὺλ θὰ μπορέσουν νὰ ἀναπληρῶν τὶς φωτογραφίες τὸν μακρινῶν προγόνων μου!».

—Ὁ Δηληγιάννης μαθητής.

Ὁ ἀειπνιστὸς πολιτικός καὶ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρος Δηληγιάννης ἐπαθῆκενος στὸ Γυμνάσιο τοῦ Ναυπλίου. Στὰ 1839 ἦταν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ μαθητολόγιό τοῦ ἐν λόγῳ Γυμνασίῳ, μαθητὴς τῆς δευτέρας ἐκλάσεως καὶ εἶχε πᾶν τὴν ἔξετάσει ἐξῆ, τὴν αἰνιὰ πὺλ τὸ ἄριστο ἦταν τότε δεκατρία, καὶ στὴ διαγῶνι πᾶν ἔξη, ἐνῶ ὁ μεγαλύτερος βαθμὸς τῆς ἦταν ἑπτά.

Ἐπὶ αὐτὸν ὁ ξένος ἀπὸ τὸν ἀπαιτητικὸν πᾶν νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ὁ ἀπαιτητικὸς αὐτοχρόνιος τῆς Ρώμης Νέρονος, ὁ ὅποιος ἐπεσέφθη κατὰ τὴν Ὀλυμπία καὶ γύρισε στὴν Ἑλλάδα, συνταγομαζώντας ἀρχαίους στεφάνους... ἀντιπαρῶν καὶ...

—Ὁ Νέρονος... Ὁλυμπιονίκης!

Στὸν κατάλογο τὸν Ὀλυμπιονικῶν πᾶν νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ὁ ἀπαιτητικὸς αὐτοχρόνιος τῆς Ρώμης Νέρονος, ὁ ὅποιος ἐπεσέφθη κατὰ τὴν Ὀλυμπία καὶ γύρισε στὴν Ἑλλάδα, συνταγομαζώντας ἀρχαίους στεφάνους... ἀντιπαρῶν καὶ...

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία ὁ Νέρονος μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔλαβε μέρος καὶ στοὺς ἱπποκῶν ἀγῶνας, καβάλλα σ' ἕνα ἄμα καὶ τὸ ἔτρεχαν δέκα ἄλογα. Καθὼς ἔτρεχε βίως, ἔπρεπε καταγῆς καὶ ἄλογο ἔλεγε νὰ γρηγοροῦσασαί. Ἐν τούτοις οἱ θεαταὶ τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ 5.000 ἀκόλουθοί του τὸν ἐπαινεῖσαν, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ὀμολογοῦσαν ὅτι νῆσαν καὶ ὁ Νέρονος ἀνεκρήνυθη Ὀλυμπιονίκης.

Ἡ γρηὶ Ὀλυμπία

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΗΡΩΩΝ

ΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΟΙ

(Ιστορία γραμμένη από τον γιο του Θ. Κολοκοτρώνη, Φέν Κολοκοτρώνη).

Ο Κολοκοτρωναίος ήταν μία οικογένεια άριστων, οι οποίοι διακρίθηκαν, σχεδόν όλοι, στους αγώνες των υποδούλων Έλλήνων κατά των κατακτητών Τούρκων και άφησαν ανάγλυφο το όνομά τους στην ιστορία.

Η οικογένεια αυτή αρχίζει από τον πατέρα του Θ. Κολοκοτρώνη, του μετά ταύτα ενδόξου στρατάρχου της Πελοποννήσου.

Όταν ο Θεοδώρης, ο οποίος έδειχνε από μικρό παιδί σπάνια για την ηλικία του έξυπνάδα, έγινε δέκα χρόνων, ο πατέρας του πληγώθηκε σε μία συμπλοκή και στραγγαλίστηκε κατόπιν μ' ένα μαχαίρι από κάποιον Τούρκο γιατρό, ο οποίος προσποιήθηκε ότι θα τον εγχείρει.

Η οικογένεια των Κολοκοτρωναίων, μετά το θάνατο του αρχηγού, έπεσε σε μεγάλη δυστυχία, γιατί κανένας απ' τους ραγιάδες δεν ήθελε να τη βοηθήσει και γιατί άρχισαν όλοι να τη λοξοκοιτάζουν.

Η χήρα του Κολοκοτρώνη πήρε τότε τις δύο κόρες της και τα τέσσερα αγόρια της, τον Χρήστο, τον Νικόλα, το Θεόδωρο και τον Γιάννη, και κατέφυγε στο χωριό Πάνα, που βρισκόταν δυο ώρες έξω από την Τρίπολη.

Εκεί η χήρα, για να βγάλει το ψωμί των παιδιών της, αναγκάστηκε να γνέθει και να κατασκευάζει άντρουϊδες, ταγάρια και χράμια.

Πολλές φορές την έπαιναν τα κλάμματα και, φιλώντας τα παιδιά της, τους έλεγε :

— Πότε θα μεγαλώσετε, καμάρια μου, για να κόψετε με το σπαθί τους Τούρκους που σκοτώσαν τον πατέρα σας ;

— Έγώ, μάνα, της απάντησε μιά μέρα ο Χρήστος, έξη χρόνων τότε, σαν μεγαλώσω, θα σου φέρω έφτά κεφάλια τούρκικα...

Ο Χρήστος αυτός, ο οποίος λόγω του μεγαλοπρεπούς αναστηματός του, έπαινοιαστικώς Νταή Χρήστος, σκοτώθηκε σε ηλικία είκοσι χρόνων, μαζί με τον αδελφό του Νικόλα στην θύρα 'Ανίνα του Ταϊνέτου, σε μίαν ένεδρα που τους έστησαν οι Τούρκοι.

— Μπαβό, Χρήστο ! το έλεπε με ένθουσιασμό ή λεοντόκαρδη χήρα, όταν άκουσε τα λόγια του.

Κι άμέσως πρόσθεσε, απευθυνόμενη προς τον δευτερότοκο γιό της :

— Και σύ, Γιάννη, τί θα μου φέρεις ;

— Έγώ, μάνα, απάντησε αυτός, θα σου φέρω εκατό κεφάλια και θ' ανάβουμε φωτιά να τα κάψουμε και να πηδήσουμε από πάνω τους...

— Άμ' εσύ, Θεοδώρη, που είσαι και μεγαλύτερος, ρώτησε ή περήφανη μητέρα τον τρίτο γιό της, εσύ τί θα μου φέρεις ;

— Έγώ δεν βόναω στο ταγάρι μου κεφάλια τούρκικα, γιατί βρωμιάνε, απάντησε ο Θεόδωρος.

Έχω σκοπό να διώξω άλάτεια τους Τούρκους απ' το Μωριά, καταπώς έλεε κι' ο πατέρας μου...

Η χήρα συγκινήθηκε απ' την απάντησή του Θεοδώρη και, παίρνοντας τον τέταρτο γιό της, μόλις πενταετή, στά γόνατά της, τον φίλησε και του έλεγε :

— Εσύ, Νικόλα, είσαι κοντάκι ακόμα και δεν μπορείς ούτε ντουφέκι να ρίξεις...

— Πώς, μάνα ! Δεν μωδώνωκε τη Λαμπρή κι' έρριξα δυό ; αποκρίθηκε ο μικρός Κολοκοτρώνης.

Έτσι ή χήρα έμενε πια με μόνο στηρίγμα της τον Θεοδώρη και άντέχεσε σ' αυτόν όλες τις υποθέσεις του σπιτιού. Συχνά μάλιστα τον έστελνε στο δάσος με το μολάρι για να κόβει ξύλα και να τα πουλήι στην Τρίπολη, για τη συντήρησή των ζώων.

Ο Θεοδώρης εκτελούσε με προθυμία τις δουλιές του και φρόντιζε πάρα πολύ για τ' άλλα μέλη της οικογενείας του. Είχε άρχισει να συνάπτει διάφορες σχέσεις, άλλ' αναγκάστηκε να ζωδή δώδεκα έτών το σπαθί του άρματωλού έξ ατίας του άκολούθου περιστατικού :

Μιά μέρα, ενώ έπιγαινε, όπως πάντα, στην Τρίπολη, σέρνοντας το μολάρι του φορτωμένο με ξύλα, κάποιος Τούρκος ζήτησε να του άφαιρέσει με το σπαθί το φορτίο και του άρπαξε απ' το χέρι το χαλμάρι του ζώου.

Το παιδί άντιστάθηκε, σήκωσε μάλιστα το τοσεκούρι που έκοβε τα ξύλα να χτυπήσει τον Τούρκο, αλλά στο μεταξύ του έπεφθησαν οι περιστάμενοι Τούρκοι και που το πήραν.

Τότε ο Τούρκος, που είχε γίνει άφοβος της παραπάνω σιμνης, ζήγωσε τον Θεοδώρη από πίσω και τοίδωσε στο σθέκος ένα δυνατό εγχείρισμα.

Το παιδί, αν και άσπλο, θέλησε να έπαυθή, αλλά οι Τούρκοι έ-

βαλαν τις φωνές :

— Πιάστε τον ! Πιάστε τον !...

Ο Θεοδώρης, βλέποντας τη δύσκολη θέση του, πήρε έπεισ τη ράχη του ζώου του και κατόρθωσε να τους ξεφύγει. Μόλις έφυγε από χωριό, φώναξε στη χήρα :

— Μάνα, με χτύπησαν τα στανιά... Μου πήραν και το τοσεκούρι... Δός μου γρήγορα το ντουφέκι του πατέρα μου... Θα φύγω, θα πάω να τους σκοτώσω...

— Είλε βαρύ, παιδί μου, το ντουφέκι κι' ο πατέρας σου μάνα το πάρες όταν μεγαλώσεις, αποκρίθηκε ή μάνα του.

— Θα φύγω, σου είπα !... φώναξε ο Θεοδώρης.

— Και μένα, τη μανούλα σου, που θα μ' άρπης ;

— Με βάρεσαν, σου λέω ! Δεν άκούς ;

Έπειδή όμως ή μητέρα του έέμενε να τον κρατήσει ή θήλας και έλάμπε κι' αποράσισε να καθήση.

Έτσι, από μιά βδομάδα όμως πήρε κουρά απ' την έλπίσή του σπιτιού που ένα μαχαίρι και πήγε στην Τρίπολη. Έκεί παραπλήσι ένα μήνα περίπου και μιά μέρα που βρήκε εύκαιρά έπεφτε και ο Τούρκος που τον είχε χτυπήσει και τον σκοτώσε !

Κατόπιν έφυγε πριν προφτάσουν να τον πιάσουν και κατέφυγε σε άχυρο χωριό 'Αλονίστανα, απ' όπου καταγόταν ή μητέρα του, σε σπάνια της Γαρνιάς.

Εκεί έμενε κρυμμένος δυο δώδεκάχρονα χρόνια σε σπηλιάς και κατόρθωσε να σχηματίσει ένα σόμα από εικοσέντε άδρες σπηλιές του και ξένους, οι οποίοι τον άναίκατο άρχηγό τους.

Έδώ πρέπει ν' αναφέρουμε σκεπτικά και λίγο χαρακτηριστικό ανέκδοτο του Θ. Κολοκοτρώνη.

Ο πατέρας του Θεοδώρη είχε δανείσει σε κάποιον γείτονά του, στο 'Ακουδόμεμα, έξι περλίον γρόσια. Τα γρόσια αυτά τα ζήτησε απ' ή χήρα, όταν, μετά το θάνατο του σπύρου της, έπεσε σε φτώχειες.

Γι' αυτόν των σκοπών μάλιστα έστειλε η χήρα στο 'Ακουδόμεμα, αλλά κάθε φορά που έγιναι ο Θεοδώρης και γύρισε πάλι δανεικά ο δέ- τευτος δρεφίλης του άπαντούσε :

— Παιδί μου, να περάσεις καμιά καλή μέρα.

Έπειδή όμως ή χήρα κοιράστηκε πάλι να τη γυρεύη και έπειδή πενούσε κι' αυτή και τα παιδιά της, έστειλε για τελευταία φορά το γιό της να την έντολή να ρωτήσει τον δρεφίλη και ήλθε αυτή ή καλή μέρα.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

Ο Θεόδωρος ξαναγύρισε και άνεκώτισε την κάπως γριφώδη γι' αυτόν απάντησή στη ρώτησή του, ή οποία κατάλαβε ότι τα λόγια του Στασιανάκου έσημαναν πλήρη άρνηση του χρέους του κι' έπει- δεν μισούσε να του κάνει τίποτε, άρχισε να τη καταριέται.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

Ο Θεόδωρος ξαναγύρισε και άνεκώτισε την κάπως γριφώδη γι' αυτόν απάντησή στη ρώτησή του, ή οποία κατάλαβε ότι τα λόγια του Στασιανάκου έσημαναν πλήρη άρνηση του χρέους του κι' έπει- δεν μισούσε να του κάνει τίποτε, άρχισε να τη καταριέται.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

Ο Θεόδωρος ξαναγύρισε και άνεκώτισε την κάπως γριφώδη γι' αυτόν απάντησή στη ρώτησή του, ή οποία κατάλαβε ότι τα λόγια του Στασιανάκου έσημαναν πλήρη άρνηση του χρέους του κι' έπει- δεν μισούσε να του κάνει τίποτε, άρχισε να τη καταριέται.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

Ο Θεόδωρος ξαναγύρισε και άνεκώτισε την κάπως γριφώδη γι' αυτόν απάντησή στη ρώτησή του, ή οποία κατάλαβε ότι τα λόγια του Στασιανάκου έσημαναν πλήρη άρνηση του χρέους του κι' έπει- δεν μισούσε να του κάνει τίποτε, άρχισε να τη καταριέται.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

Ο Θεόδωρος ξαναγύρισε και άνεκώτισε την κάπως γριφώδη γι' αυτόν απάντησή στη ρώτησή του, ή οποία κατάλαβε ότι τα λόγια του Στασιανάκου έσημαναν πλήρη άρνηση του χρέους του κι' έπει- δεν μισούσε να του κάνει τίποτε, άρχισε να τη καταριέται.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

Ο Θεόδωρος ξαναγύρισε και άνεκώτισε την κάπως γριφώδη γι' αυτόν απάντησή στη ρώτησή του, ή οποία κατάλαβε ότι τα λόγια του Στασιανάκου έσημαναν πλήρη άρνηση του χρέους του κι' έπει- δεν μισούσε να του κάνει τίποτε, άρχισε να τη καταριέται.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

Ο Θεόδωρος ξαναγύρισε και άνεκώτισε την κάπως γριφώδη γι' αυτόν απάντησή στη ρώτησή του, ή οποία κατάλαβε ότι τα λόγια του Στασιανάκου έσημαναν πλήρη άρνηση του χρέους του κι' έπει- δεν μισούσε να του κάνει τίποτε, άρχισε να τη καταριέται.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

Ο Θεόδωρος ξαναγύρισε και άνεκώτισε την κάπως γριφώδη γι' αυτόν απάντησή στη ρώτησή του, ή οποία κατάλαβε ότι τα λόγια του Στασιανάκου έσημαναν πλήρη άρνηση του χρέους του κι' έπει- δεν μισούσε να του κάνει τίποτε, άρχισε να τη καταριέται.

Τότε ο σκληρός δρεφίλης, ο οποίος έμενε Στασιανάκος, απάντησε :

— Να μην είναι Κυριακή, ούτε Δευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο. Νάιναι καμιά άλλη μέρα.

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Έίχαν από καιρό στο γνωστό Γάλλο συγγραφέα Άντοέ Μωρό, ότι κάποιος άλλος συγγραφέας και φίλος του δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να κατηγορή όποιον κι' αν δοσκόταν, το έργο του.

— Περιέργο ! έκανε ο Μωρό. Περιφρονεί το έργο μου τη στιγμή που εγώ έκτιμώ το δικό του... Ποιος ξέρει όμως... Έσως ν' άπαυμένα κι' οι δυό !...

Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας Μπαρταί ντ' Όρεβιλιό ήταν έκκεντρικός τόσο στο ντύσιμό του, όσο και σε όλες του τις συνήθειες. Όταν έγραφε, π.χ., χρησιμοποιούσε τριών διαφορετικών χρωμάτων μελάνες.

Έτσι, όταν άφαιρνε τα βιβλία του στους φίλους του, έγραφε κατ' όσον άγαπητό του φίλο... με κόκκινη μελάνη, το όνομα του φίλου με μπλε και την ύπογραφή του με πράσινο.

Χωρίς άλλο θα μιμήθηκε το παράδειγμά του και ο περίφημος Γάλλος παντοπόρος Άλβαν-Ζερμπό, ο οποίος τελευταία συντάσσοντας τις άμερσιές των βιβλίων των ταξιδιωτικών του έντυπώσεων, έ-

γραφε το όνομα των φίλων του με κόκκινη μελάνη, την ύπογραφή του με πράσινη και τους τίτλους του με μπλε...

□ □ □ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ □ □ □

Ο πρό διευθύνων αποθανόν περφημος Γάλλος κωμικός Παύλος Σαντιά περιφρονούσε τρομακικά τον κινηματογράφο ως τέ- τος.

Έτσι, όταν τον πληροφορήσαν για τις πρώτες προσδοίες του φιλοδόντος και του πολυχρό- νου κινηματογράφου, σήκωσε ά- διάφορος τους ώμους του και εί-

πε : — Ο κινηματογράφος θα κα- τάρθωσι ίσως να ικανοποιήσει ό-

τις τις ασιόητες μας, έκτός από... γρήγορα μας !...

Μιά μέρα ο Σαρλντ, ο όνομα- τής κομωδιόγράφος του περα- σμένου αιώνα, έλεγε στον Άλ-

βέρν ντε Μυσέ, ο οποίος έπι- τής έγραφε κομωδιές, ύπέρροχες και άριστου γρηματικές :

— Κίρι ντε Μυσέ, ή κομω- διές σου εινε αληθινά άριστογρ-

αμματα. Ποιό εινε λοιπόν το υψ- στικό σας και τις γράφετε τόσο άρ-

αφώς ; — Και το δικό σας ; τον ρώ-

τησε ο Μυσέ. — Έγώ, όταν τις γράφω, σκέ-

πτόμαι ότι πρέπει να διασκεδάσω κι' αυτές το κοινό...

— Κι' εγώ, του απάντησε ο Μυσέ, προσπαθώ να διασκεδά-

σω τον έαυτό μου...

Όταν μάτι κανείς τα ποσά που κέρδιζαν κατά τον περασμέ-

νο αιώνα οι μεγάλοι συγγραφείς και λογογράφοι, θα ίδη ότι, παρ' όλους τους θρήνους των, κέρδιζαν

πολλά περισσότερα από τους σημερινούς.

Έτσι ο Βίκτωρ Ουγκώ κέρδισε από τους 'Αθλίους' του 300.000

φράγκων της εποχής του, ποσόν που άναλογεί με 15.000.000 σημερι-

νών ελληνικών δραχμών.

Επίσης τεράστια ποσά κέρδιζε κι' ο Εϋγένιος Σύνς. Έτσι ή 'Ε-

μμερσιές των Σιζτηρέων, στην όποια πρωτοδημοσιεύθηκαν τα 'Μυσ-

τήρια των Παρισίων' τοί τα πλήρωσε άντι 200.000 φράγκων και

έλλα τόσα του έδωσε ο 'Τίτος' για τον 'Περιελαμένο Ιουδαίου'.

και το επανωτόν τον ρώτησε αν θέλει τίποτε άλλο.

— Όχι, είπε ο άρματωλός. Τώρα εινε ή δική μου άράδα να

ε'κταρτισθω. Θέλω να σου πληρώσω κι' εγώ τον τόκο και το

πρωτό. Γιατί, βρε θηλυπαλτή, δεν συλλογίστηκες τη φτώχεια μας

και την κακομοιρία μας, ενώ ήσουν φίλος του πατέρα μου κι' έπε-

ρα να μ' έσβηθεις, ακόμα κι' αν δεν μ' έσβηθεις ;

Και άποφάσοντας από το τζάκι ένα δαυλί άρχισε να τον ξυλοφορ-

τού λεγοντας :

— Πάρε και το χρέος, πάρε και τον τόκο, πάρε και τ' άπαντα

που είμαι, με το μάρσι από δω και πέρα να μην άδούξ τις χή-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

(Από τα τελευταία κινηματογραφικά περιδικά)

Τελευταία κάποιος αδιάφορος ρώτησε την περίφημη γήσοσα του κινηματογράφου Γκλόρια Σβάνσον πόσων έτών εινε.

Η όμορφή καλλιτέχνις, χωρίς να τ' άσχε καθόλου, του απάν- τησε :

— Όταν παντρεύτηκα τον πρώτο μου σύζυγο—και όχι τον τρίτο που έχω τώρα—αυτός ήταν τριανταδυό χρόνων, ενώ εγώ είχα τα

μισά χρόνια του. Σήμερα ο τρίτος μου σύζυγος εινε πενήντα χρό- νων... Άρα εγώ έχω τα μισά, είμαι δηλαδή μόλις 25 χρόνων !...

Αυτό θα πη λογική... ***

Έχάραχον περισσότερα από πεντακόσια ίνστιτούτα καλλονής στο

Χόλλυγουντ, στα όποια ή διάφορες πρωταγωνίστριες πληρώνουν έ-

τησις από 500 ως 5000 δολάρια, εξασφαλίζοντας έτσι την καλ-

λονή τους. Έκτός όμως αυτού, όσάκις θέλουν ν' άδωντίσουν ή να

παγώνουν καταφεύγουν στα έν λόγω ίνστιτούτα καλλονής, για να ύ-

ποβληθούν στη σχετική θεραπεία.

Μά ή θεραπεία αυτές δεν έχουν πάντοτε εύχάριστα άπο-

τελέσματα.

Έτσι, ή Μαίρη Φίλμιν, έ- νας όσπρη πρώτου μεγέθους,

έχει άποσυνθεί άρκετό καιρό τώρα απ' την εργασία της

προς μεγάλη έκπληξη των θαυ- μαστών της, οι όποιοι την λα-

τρεύουν όχι μόνο για την ό- μορφιά της, αλλά και για την

τέχνη της.

Επ' αλλούς μίθες, ή ατία της άπομακρύνσεώς της έμει-

νε κρυφή. Μά τελευταία έγινε γνωστόν ότι ή Φίλμιν εινε

άρρωστη και νοσηλεύεται σ' ένα νοσοκομείο της Καλλιφορ- νίας.

Πώς άρρώστησε όμως ; Έ-

δω εινε το ζήτημα. 'Απλούστα-

τα είχε πάει σ' ένα ίνστιτού-

το καλλονής, όπου και ύπε-

νήθησε σε ειδική θεραπεία για ν' άδωνισθω. Μά ή θεραπεία

αυτή είχε αντίκτυπο και στην

ύγεια της, ή όποια ύπερτι-

δοβό κλονισμό κι' έτσι ή ό-

μορφή πρωταγωνίστρια έπεσε

στο κρεβάτι...

Σ' ένα κινηματογραφικό πε-

ριοδικό του Χόλλυγουντ, ή

γνωστή πρωταγωνίστρια της

όδους Έμμα Λιν δίνει τις ά-

παιξίες που έκανε για νάδικα

τίσι...

Σ' ένα κινηματογραφικό πε-

ριοδικό του Χόλλυγουντ, ή

γνωστή πρωταγωνίστρια της

όδους Έμμα Λιν δίνει τις ά-

παιξίες που έκανε για νάδικα

τίσι...

ΜΙΑ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑ : Ο Ραμόν Νοβάρο στο κορσέ.

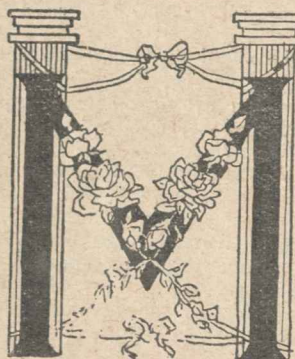
κόλουμε συμβουλές σε όσες γυναίκες θέλουν ν' αναδείξουν κινη-

τογραφικά ιαχές :

« Έν πρώτοις, λέει, πρέπει να νηστε

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΗΝ ξέροντας τί να υποθέσω, κούτα-
ξα τὸν Δημήτρη κατὰματα, κρεμώμε-
νος ἀπ' τὰ χεῖλη του.

Μὰ αὐτὸς δὲν μίλησε. Τί τοῦ συ-
νέβαινε ἄραγε; Τί ἔβλεπε μέσα στήν αὐ-
λὴ τοῦ καταραμένου καταφυγίου τοῦ
βρυκόλακα καὶ εἶχε μείνει σὺν κεραι-
νὸ-πλήκτος;

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ἔδεσα τὸ
ἄλογο καὶ ξεχωρίσαμε τὸ δῦλο μου, ἔτοι-
μος νὰ περνοῦμαι, ἂν παρουσιαζόταν
ἀνάγκη καὶ ὁ ἀρροισμένος μου κρητορὸς
δέετοχε κανένα ξαφνικὸ κίνδυνο...

Ὁ Δημήτρης ἔβριξε μὴ ἀκούρατα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς αὐλῆς
καὶ ἄφησε ξανά ἓνα ξεφρονιστὸ φρέγκ:

— «Ω, ἀφέντη!...

— Τί τρέχει, τί εἶνε; ρώτησα ἀνέσυχος.

Ὁ Δημήτρης ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ ἔπειτα γύρισε καὶ μοῦ εἶπε
μὲ φωνὴ πούτρεπε ἀπὸ συγκίνηση:

— Νεκροταφεῖο, ἀφέντη!... Ὁλόκληρο νεκροταφεῖο!...

— Τί θές νὰ πῆς; Σηγήσου γρήγορα.

— Ἔδω βασιλεύει ὁ θάνατος, ἀφέντη!... Ὁ θάνατος ποὺ στρα-
γέει τὸ αἷμα, σπάζει τὴν σάρκα καὶ ἀσπρίζει τὰ κόκαλα...

— Τρελλόληδες, φτωχὲ μου σύντροφε; Δημήτρη, μὴ μου φρό-
νιμα, γιατί λές τέτοια λόγια;

— Ὁ θάνατος, ἀφέντη, ὁ θάνατος!... Κόκαλα σπαιμένα παντοῦ,
ἄνακατοιμένα, ξεσπαιμένα ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ πῆς βροχῆς. Ἀνθρώ-
πινα κόκαλα. Κρανία, πόσα κρανία, ἀφέντη!... Καὶ πῶς με κοι-
τάνε, Θεέ μου, πῶς κοιτάνε!... Κούφια καὶ κούφια ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ,
βυζανιάρικα, καὶ κούφια ἀπὸ ἡλικιωμένους, καὶ ὅλα ἄστρα σὺν τὸν ἁ-
σέστη!...

— Ἀκούσα νὰ καταλαβαῖν τί συμ-
βαίνει. Καὶ γιὰ νὰ ἐμνημόσω τὸν Δημή-
τρη ποὺ τάχα χαμένα καὶ παρελθόντες
σὺν τρελλῶς, πῆδησα στ' ἄλογο, ἀνέ-
βηκα δοθὼς πάνω στὸ ἐφίπτιο, ἔβλεπα
ἐκεῖ κοντὰ του καὶ τὸ φῶναξα:

— Μὴν τρομάζεις, γὰρ τ' ὄνομα τοῦ
Θεοῦ! Μὴν κόνης ἔτσι. Φοβάσαι, ἐσύ;
Κόκαλα! Καὶ τί ἄλλο ἤθελες νὰ βρῆς
αὐτοῦ μέσα; Κόκαλα... Δὲν μποροῦν
νὰ κάνουν κακὸ οἱ ἀνθρώπινοι σκελετοί,
ἔλα στὸν ἐναντὶ σου.

— Τὰ λόγια μου τὸν ἠσάχασαν.
— Δὲν φοβάμαι, ἀφέντη, γύρισε καὶ
μοῦ εἶπε. Ἄν φοβόμουν, δὲν θὰ ὀχό-
μουν μαζί σου. Μὰ εἶνε τρομερὸ!...

— Τόσες ζωὲς χαμένες, τόση φρίκη!...

— Τὴ στιγμή αὐτὴ ἓνα σκοῦζιμο ἀκού-
στηκε ψηλά, ἀπὸ τὸν πύργο. Ἦταν
κάτι σὺν κρητορὴ πάνω καὶ σὺν στρί-
γλισμα δόγης.

— Ὁ Δημήτρης ξεχώρισε τὸ δῦλο
του.

— Στριγίτρεκα καλὰ πάνω στὸ ἄλογο
καὶ ἔκαμα τὸ ἴδιο.

— Περνοῦσαμε...

— Τὸ σκοῦζιμο ξανακούστηκε πὺ κα-
θαρὸ αὐτὴ τὴ φορὰ.

— Κάποιον ζῶο εἶνε, εἶπε ὁ Δημή-
τρης.

— Ζῶο καὶ πάνω, μέσα στὸν πύργο;
Δὲν τὸ πιστεύω. Κάποιον νυχτοπούλι θά-
ναι...

— «Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶνε νυχτοπούλι,
φῶναξε ὁ Δημήτρης. Κουτάνε, ἀφέντη,
κουτάνε!...

— Σήκωσα τὰ μάτια μου ψηλά, σ' ἓνα
παράθυρο τοῦ πύργου, κοντὰ στὴν ἐπάλξεις τῆς κορυφῆς.

— Ἐκεῖνο ποὺ ἀντίκρινα τότε μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα, μοῦκοψε τὴν
ἀνάσα. Πίσω ἀπ' τὴν σκοτεινότητα ἦσαν σκοτεινὰ, διέκρινε δυὸ μάτια,
δυὸ ἀπαίσια μάτια νὰ μὲς κοιτάνε μὲ κακὰ καὶ μίσος.

— Δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο τὰ μάτια αὐτά. Ἦσαν ὀλοστρό-
γυλα, γυμνοτερά καὶ γαρίζα. Σαίθιζαν, θωροῖς, καθὼς μὲς κοιτοῦ-
σαν γουλιωμένα, γεμάτα σελιφάδα...

— Καὶ τὸ πᾶν περιεργό ἦταν, ὅτι τὰ μάτια αὐτά ἦσαν κολλημένα σ'

Ὁ Γάλλος συνθέτης «Εκτωρ Μπερλιόζ

τὸν ἐμπνέοντα ἔκρινε τὸ ταχύτερο. Γι' αὐτὸ πῆδησα στ' ἄλογο καὶ

εἶπα στὸν Δημήτρη:

— Σήκω καὶ δώσε μου τὸ χεῖρ σου

— Τί θὰ κάνεις, ἀφέντη;

— Ὁ ἀνέμω καὶ ἐγὼ στὸν τοῖχο.

— Κι' ἔπειτα;

— Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ κατέβης στὴν αὐλὴ καὶ θ' ἀνοίξεις

τὴν πόρτα γιὰ νὰ περνοῦμε τὰ ζῶα, χωρὶς νὰ διατρέξῃς κανένα κίνδυνο.

— Ἦταν καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ἔδεσα τὸ

ἄλογο καὶ ξεχωρίσαμε τὸ δῦλο μου, ἔτοι-

μος νὰ περνοῦμαι, ἂν παρουσιαζόταν

ἀνάγκη καὶ ὁ ἀρροισμένος μου κρητορὸς

δέετοχε κανένα ξαφνικὸ κίνδυνο...

Ὁ Δημήτρης ἔβριξε μὴ ἀκούρατα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς αὐλῆς

καὶ ἄφησε ξανά ἓνα ξεφρονιστὸ φρέγκ:

— «Ω, ἀφέντη!...

— Τί τρέχει, τί εἶνε; ρώτησα ἀνέσυχος.

Ὁ Δημήτρης ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ ἔπειτα γύρισε καὶ μοῦ εἶπε

μὲ φωνὴ πούτρεπε ἀπὸ συγκίνηση:

— Νεκροταφεῖο, ἀφέντη!... Ὁλόκληρο νεκροταφεῖο!...

— Τί θές νὰ πῆς; Σηγήσου γρήγορα.

— Ἔδω βασιλεύει ὁ θάνατος, ἀφέντη!... Ὁ θάνατος ποὺ στρα-

γέει τὸ αἷμα, σπάζει τὴν σάρκα καὶ ἀσπρίζει τὰ κόκαλα...

— Τρελλόληδες, φτωχὲ μου σύντροφε; Δημήτρη, μὴ μου φρό-

νιμα, γιατί λές τέτοια λόγια;

— Ὁ θάνατος, ἀφέντη, ὁ θάνατος!... Κόκαλα σπαιμένα παντοῦ,

ἄνακατοιμένα, ξεσπαιμένα ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ πῆς βροχῆς. Ἀνθρώ-

πινα κόκαλα. Κρανία, πόσα κρανία, ἀφέντη!... Καὶ πῶς με κοι-

τάνε, Θεέ μου, πῶς κοιτάνε!... Κούφια καὶ κούφια ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ,

βυζανιάρικα, καὶ κούφια ἀπὸ ἡλικιωμένους, καὶ ὅλα ἄστρα σὺν τὸν ἁ-

σέστη!...

— Ἀκούσα νὰ καταλαβαῖν τί συμ-

βαίνει. Καὶ γιὰ νὰ ἐμνημόσω τὸν Δημή-

τρη ποὺ τάχα χαμένα καὶ παρελθόντες

σὺν τρελλῶς, πῆδησα στ' ἄλογο, ἀνέ-

βηκα δοθὼς πάνω στὸ ἐφίπτιο, ἔβλεπα

ἐκεῖ κοντὰ του καὶ τὸ φῶναξα:

— Μὴν τρομάζεις, γὰρ τ' ὄνομα τοῦ

Θεοῦ! Μὴν κόνης ἔτσι. Φοβάσαι, ἐσύ;

Κόκαλα! Καὶ τί ἄλλο ἤθελες νὰ βρῆς

αὐτοῦ μέσα; Κόκαλα... Δὲν μποροῦν

νὰ κάνουν κακὸ οἱ ἀνθρώπινοι σκελετοί,

ἔλα στὸν ἐναντὶ σου.

— Τὰ λόγια μου τὸν ἠσάχασαν.

— Δὲν φοβάμαι, ἀφέντη, γύρισε καὶ

μοῦ εἶπε. Ἄν φοβόμουν, δὲν θὰ ὀχό-

μουν μαζί σου. Μὰ εἶνε τρομερὸ!...

— Τόσες ζωὲς χαμένες, τόση φρίκη!...

— Τὴ στιγμή αὐτὴ ἓνα σκοῦζιμο ἀκού-

στηκε ψηλά, ἀπὸ τὸν πύργο. Ἦταν

κάτι σὺν κρητορὴ πάνω καὶ σὺν στρί-

γλισμα δόγης.

— Ὁ Δημήτρης ξεχώρισε τὸ δῦλο

του.

— Στριγίτρεκα καλὰ πάνω στὸ ἄλογο

καὶ ἔκαμα τὸ ἴδιο.

— Περνοῦσαμε...

— Τὸ σκοῦζιμο ξανακούστηκε πὺ κα-

θαρὸ αὐτὴ τὴ φορὰ.

— Κάποιον ζῶο εἶνε, εἶπε ὁ Δημή-

τρης.

— Ζῶο καὶ πάνω, μέσα στὸν πύργο;

Δὲν τὸ πιστεύω. Κάποιον νυχτοπούλι θά-

ναι...

— «Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶνε νυχτοπούλι,

φῶναξε ὁ Δημήτρης. Κουτάνε, ἀφέντη,

κουτάνε!...

— Σήκωσα τὰ μάτια μου ψηλά, σ' ἓνα

παράθυρο τοῦ πύργου, κοντὰ στὴν ἐπάλξεις τῆς κορυφῆς.

— Ἐκεῖνο ποὺ ἀντίκρινα τότε μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα, μοῦκοψε τὴν

ἀνάσα. Πίσω ἀπ' τὴν σκοτεινότητα ἦσαν σκοτεινὰ, διέκρινε δυὸ μάτια,

δυὸ ἀπαίσια μάτια νὰ μὲς κοιτάνε μὲ κακὰ καὶ μίσος.

— Δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο τὰ μάτια αὐτά. Ἦσαν ὀλοστρό-

γυλα, γυμνοτερά καὶ γαρίζα. Σαίθιζαν, θωροῖς, καθὼς μὲς κοιτοῦ-

σαν γουλιωμένα, γεμάτα σελιφάδα...

— Καὶ τὸ πᾶν περιεργό ἦταν, ὅτι τὰ μάτια αὐτά ἦσαν κολλημένα σ'

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὰ συγχαρητήρια ἄλλοτε. Τί ἐδημοσιεύετε στὰ «Κοινωνικὰ»
τὸν ἐφημερίδων. Ὁλόκληροι ὕμνοι. Τὸ μαχητικὸν τῆς
μελέτης καὶ ἡ ἐργασίᾳ τῆς ἐπιστήμης. Ἐνὰ ἄγνωστο ἄ-
νεκδοτο τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Διον. Σολωμοῦ. Ὁ πόλεμος
τοῦ 1912-13 καὶ ὁ ὑποστράτηγος Κουρενδοπούρος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σήμερα, ὡς γνωστόν, τὰ συγχαρητήρια ποὺ μπαίνουν στὰ «Κοι-
νωνικὰ» τὸν ἐφημερίδων εἶνε σύντομα, περιοριζόμενα στὴν ἀναγραφὴ
ὀλίγων μόνο λέξεων. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ ἄλλοτε, ὅπο-
τε τὰ πάντα ἐπαίριαν ἐπὶ τοῦ παλῆου καλοῦ καιροῦ, τὸ ὅποιον ἀντι-
γράφουμε ἀπὸ μὴ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα τοῦ 1883.

«Ὅλοιν ἀναφρόνται διδάκτορες ἐκ τοῦ μεγάλου ἡμῶν φυτω-
ρίου τῆς ἐπιστήμης. Μόλις προφάνει τις νὰ συγχαρῇ μίαν αὐ-
τὸν δυνάδα καὶ ἰδοὺ ἄλλη ἑτοιμὴ νὰ δεχθῇ τὸν συγχαρητήριον ἁ-
σασμὸν!

«Δύο τούτων νοσητάτοι, προχθὲς μόλις ἀπαλλαγέντες
τοῦ σκαμνίου καὶ ἀποσείσαντες τὸ ἐκ τῆς μελέτης ἐσθὺ μαχ-
μουλοῦναι, εἶνε οἱ μετὰ πολλῶν καὶ δικαίων ἐπαίνων διδά-
κτορες τῆς ἱατρικῆς κ.κ. Α. Ι. καὶ Ε. Μ., ὃν ὁ πρῶτος
ἠγωνίσθη καὶ εἰς τὸ ὅλος ἀντίθετον πρὸς τὸ τοῦ ἱατροῦ στά-
διον τοῦ πολεμιστοῦ, ἀγωνισθεὶς κατὰ τὸ 1878.

«Συγχαίροντες αὐτοὺς τοὺς ἐδρόμους:
«Ὡς ἱατροὶ οὐ φιλοῦν τὸν σπῆναι νὰ μὴ μπαίνουν,
ἀλλ' ὅπου ποῦν ὡς ἱατροὶ σὺν φίλοι παῖδ' ἂν μένουν!».

Νὰ τὴν καὶ ἓνα ἄλλο συγχαρητήριον παρμένον ἀπὸ ἐφημε-
ρίδα τῆς ἰδίας χρονολογίας:

«Ἀπὸ τὰ πολυπόθητά μας Γιάννινα νέος ἀξιαγάπητος
διὰ τὰ στολίζοντα αὐτὸν προτερήματα, ὁ κ. Μ. Μ., ἔδωκε
τὰς ἐξετάσεις του ἀπὸ τὸ δυσανάστατον σκαμνὶ τῶν νομι-
κῶν καὶ ἐκνύειν τὸ πτυχίον παρὰ τῆς δυσπορήτου ἐπι-
στήμης, ὡς δικαιοτάτην ἀμοιβὴν τῆς μετ' αὐτῆς μακρᾶς
ἐργασίας του (!).

«Συγχαίροντες αὐτὸν σὺν ἄλλοις ἀπειραθίμοις φίλοις καὶ
τῷ προσφρονόμενῳ:

«Ἐκεῖ ψηλά στὰ Γιάννινα, σὴν ἔρημ' Ῥομιοσύνη
νὰ δῆς μετὰ τῇ λευτερίᾳ μὲ τὴν δικαιοσύνην!».

Κι' ἀκόμα δυὸ γιὰ νὰ τελειώσουμε:

«Τὰ συγχαρητήρια μας τῷ φίλῳ Σ. Α. διὰ τὸν διορι-
σμόν του ὡς ὑποστράτηγος τοῦ ἰου τμήματος. Μία τοιαύ-
τη ἱκανότης δὲν ἐρεπε νὰ παραγνωρίζεται, διότι με αὐτὰς
καὶ αὐτὰς τὰς παραγνωρίσεις κατήντησε νὰ π. α. ρ. γ. ν. ο. ρ. ε. ι. σ. θ. ο. ὑ. μ. ε. με... τοὺς λοιποὺς!».

Καὶ τὸ δεύτερο:

«Ἀπειρα συγχαρητήρια με θερμότητα τῶσαν θαυμά-
σων, ὥστε νὰ θεραπεύουν καὶ τοὺς πλῆον ἐπιμένοντας ρευματι-
σμοὺς, ἀπευθυνόμεν τῷ φίλῳ ὅλης τῆς πόλεως Α. Σ., γε-
νομένῳ ἀεγυρᾷ ἐπιστήμῃ».

Ὅπως θὰ καταλάβαιν οἱ ἀναγνώστες μας, ὁ κ. Α. Σ. εἶχε
παραιομορφωθεὶς ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

Μία μέρα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστειοφάνειας Κερκίρας Ἀριστο-
τέλης Σεραφείμης παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀγγέλου Ἀρ-
μοστοῦ Βάρδο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἀναφορά ἐπὶ τὸν συμβάντων
τοῦ ἐκδοτικτοῦ καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ ἀνεφερε διὸ
καποὶος χωρὶς ἀπὸ τὴν κόμην Σταυρὸ εἶχε ἐπιπείσει τὰ δυὸ
τοῦ παιδιὰ μὲ κατὸ νερό.

Στὴν εἰδησὶ αὐτὴ ὁ ἀρροιστὴς κατελήφθη
ἀπὸ φρίκη καὶ διέταξε νὰ χορμαστῇ ἄμεσως
ὁ παιδοκτονος.

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη μᾶλλον ἀπὸ γραφεῖο ὁ
Σολωμός, ὁ ὅποιος βλέποντας τὴν ἔξοδον τοῦ
ἀρροιστοῦ τὸν ρώτησε γιὰ νὰ μάθῃ τὴν αἰ-
τία.

Ὁ ἀρροιστὴς τοῦ διηγήθηκε τὴν πλοῦσιν
προσθέντως:

— Τὸ κακοῦργημα αὐτὸ τὸ πρωτόγνωστο διεκά-
χθη ἀπὸ ἑνὸς δικῶς «Ἑλληνα.

— Ναι, ναι, «Ἑλληνα, ἀπάντησε ὁ ἐπισημότης ὁ
Σολωμός, ἀλλὰ φάνηκε πρωτόγνωστο καὶ σ' αὐτὸ ἀκό-
μα τὸ κακοῦργημα...

Ὅταν πρὸ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου 1912-13
ἐκπρόχθη ἡ ἐπιστρατεύσεως, ὁ ἐν ἀποστράτειᾳ ὑπο-
στράτηγος Κ. Κουρενδοπούρος παρουσιάστηκε στὸν τότε
πρωθυπουργὸ Βενιζέλο καὶ ζήτησε νὰ τοῦ ἀνα-
τεθῇ ἡ διοίκησις μίας μεραρχίας. Τὴν ἰδίαν αἰτίαν ἀ-
πώθηκε καὶ πρὸς τὸ διάδοχον Κωνσταντῖνον, ποσοδὲ
τοντας ἀποφασιστικὰ:

— Ἄν μοῦ τὸ ἀνυπόστη, ὑψηλότητε, θ' αὐτοῦ
γῆσοι μετὰ τὰ πόδια σας!

(Ἀκολουθεῖ)

γιατὶ διὰ στέκω ἐδῶ μὲ τὸ δῦλο στὰ χεῖρα.

— Σωστὴ κοῦντῆ, ἀφέντη. Μπρόξ...

Μ' ἄλλοσε τὸ χεῖρ του, πάτησα στὴν τρύπες τοῦ τοῖχου καὶ ἀνέ-
βηκα κοντὰ στὸν Δημήτρη. Τὸ διαβολοκούλι ἀπὸ ψηλὰ παρακούλουθου-
σε γὰρ μὲς κίνηση.

— Πῆδησε στὴν αὐλὴ, ἔλα στὸ σύντροφό μου καὶ συγχαρὼνός
πᾶναι τὸ δῦλο μου.

Ὁ Δημήτρης πῆρε τὸ μαχαίρι του ἀνάμεσα στὰ δόντια του, κρε-
μάστηκε ἀπ' τὸν τοῖχο πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς αὐλῆς καὶ πῆδησε κατὰ
πρὸς τὴν χτυπήση, εὐτυχῶς. Τράβηξε βίστερα ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.
Μὴ τὴ στιγμή π' ἄπλωνε σ' αὐτὴ τὸ χεῖρ του, ἡ κοικουλόβηκη ψηλὰ
ἀπ' τὸ παράθυρο φρενακίστηκε δυνατὰ, σὺν νὰ τομαζότανε νὰ ὀρ-
μήσῃ.

Σήκωσα εὐθὺς τὸ δῦλο μου, ἔτοιμος νὰ τῆς ρίξω.

Αὐτὸ φαίνεται τὴ φρόνισε καὶ δὲν κοινήθηκε ἀπ' τὴ θέα της.

— Ἐκοῦσε ὅμως. Ἐκοῦσε ἄγρια καὶ φρενακίστηκε, ὅσπου ξαφνικὰ
ἐκασίγηκε ἀντήχησε μέσα στὸν πύργο.

Ὁ Δημήτρης ποὺ τομαζότανε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, στάθηκε καὶ
ἀντίπαρ τῷ ἀνέσυχος.

— Μὴν κόνης καιροῦ, τοῦ φῶναξε. Ἄνοιξε! Ἄνοιξε γρήγορα...

Καὶ συγχρόνως σήκωσε καὶ ἐγὼ στὴν αὐλὴ.

(Ἀπ' τὸ «Ἡμερολόγιο τῆς Μίνας» Ἀρ

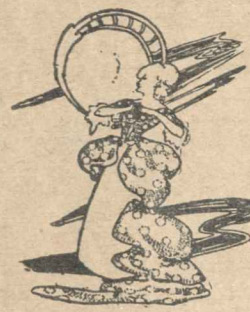
ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

.....

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ PIERRE LUQUET

.....

Ο Ζάν Λεμπουσέ ήταν μύλλον μικροκαμωμένος. Αντιθέτως η γυναίκα του, η Ζερμαίν, ήταν ψηλή και καλοδεμένη. Ο Ζάν φοβότανε πολύ τους κλέφτες, τα φαντάσματα και τη... γυναίκα του!

Η Ζερμαίν δεν φοβότανε τίποτε στον κόσμο. Ο Ζάν ήταν άρκετά εργατικός, αλλά αγαπούσε και το κρασί. Η Ζοζεφίνα όμως δεν του επέτρεπε να πίνει, παρά μόνον όσο ήθελε αυτή.

Ο Ζάν λαχταρούσε να πιγαίνει τα βράδια σε μια από τις ταβέρνες όπου συχνάζε πριν παντρευτεί.

Η Ζερμαίν όμως, όταν της ζητούσε την άδεια μετά το φαγητό να βγει λιγάκι έξω, του κλειδώνει την πόρτα και τον ανέγκριζε να πέφτει στο κρεβάτι νωρίς-νωρίς.

Ο Ζάν δεν θα ήταν τόσο υποταγμένος στη γυναίκα του αν δεν ήταν έτσι μικροκαμωμένος κι εκείνη τόσο μεγαλόσωμη.

Μπορεί να πει κανείς πως τον έβελλετο με τον όγκο της... Άνδρες!... Αν θέλανε να ειναι οι κυρίαρχοι μέσα στο σπίτι σας, προσέξτε μην πάρετε γυναίκα πιο ψηλή και πιο δυνατή από σας...

Διαλέγετε γυναίκες μικρότερες σας στο ανάστημα. Ένας άνδρας που ερωτεύεται μια γυναίκα πολύ πιο ψηλή, πολύ πιο σοματώδη από αυτόν, είχε ήδη ένας σκλάβος...

Μια μέρα ξάφνου, η Ζερμαίν άρρώστησε.

Και μ' έκλειξε ο Ζάν έδωσε ξαπλωμένη στο κρεβάτι, έτσι ανίσχυρη και υποταγμένη, την αντίθεση αυτή γυναίκα.

Τώρα δεν μπορούσε πια να του κλειδώσει το βράδυ την πόρτα.

Μά τι τό θρελος; Μήπως μπορούσε να βγει έξω; Έπρεπε να μνην κοντά στην άρρωστη, πλάι της, βελούμενος στο πλευρό της!...

Αναγκάστηκε μάλιστα ο Ζάν να πάρει άδεια για κάποιους μέρες απ' το εργοστάσιο όπου δουλειε. Παρ' όλες όμως τις περιπτώσεις του, η Ζερμαίν χειρότερε διαρκώς.

Τέλος ο γιατρός είπε, ότι πρέπει, χωρίς άλλο, να μεταφερθεί η άρρωστη σε νοσοκομείο.

Δεν ήταν δυνατόν να θεραπευθεί στο σπίτι. Έπρεπε να κάνει μπάνια ζεστά, ηλεκτρομους και τὰ ρέστα.

Χάρη λοιπόν σ' ένα νοσητικό γράμμα που έγραψε ο γιατρός, ο Ζάν κατόρθωσε να μεταφέρει σύντομα τη Ζερμαίν σ' ένα νοσοκομείο.

Από την πρώτη βραδιά που έμεινε μόνος, ο Ζάν ένοιωσε τον εαυτό του ελεύθερο, πολύ ελεύθερο, σαν να είχε λυτρωθεί από μια τρομερή σκλαβιά.

Βέβαια δεν ήθελε ν' άρρωστησει και να πεθάνει η Ζερμαίν. Αλλά αφού η τύχη τάδερε έτσι, γιατί να μην χαρή λίγο την ελευθερία του;

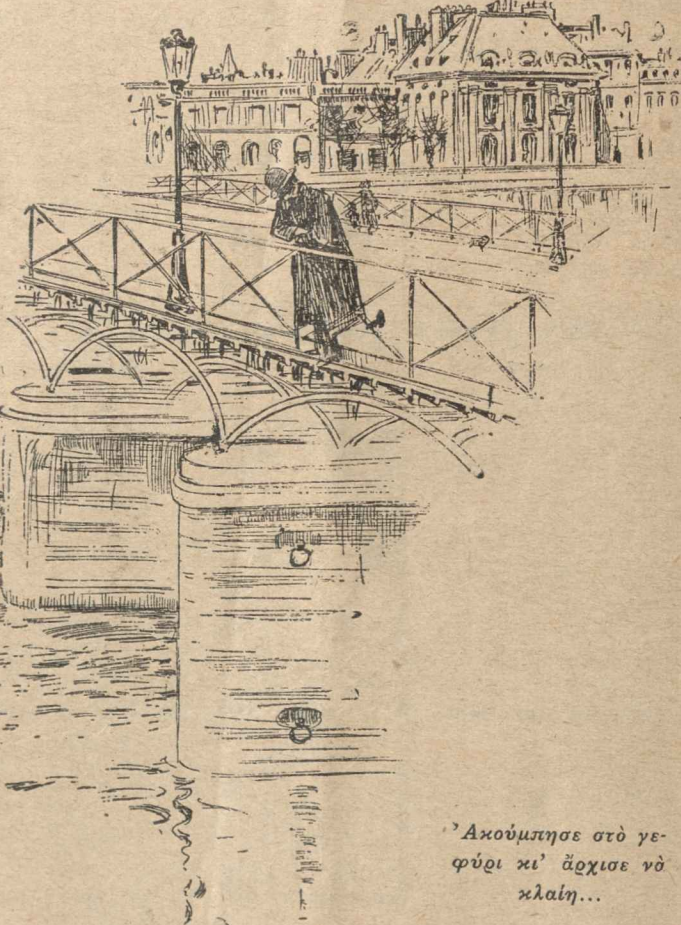
Η Ζερμαίν θα γινόταν καλά, κατά πάσαν πιθανότητα, και θα γύριζε πάλι στο σπίτι. Να λοιπόν μια ευκαιρία για τον Ζάν να πάει σε καμιά ταβέρνα, να θυμώσει την πρώτη του ζωή και να ξεχάσει λίγο τη λύπη του για την άρρώστια της γυναίκας του.

Έτσι λοιπόν, κάθε βράδυ τώρα, ο Ζάν κατέβαινε σε μια γνωστή του ταβέρνα κι έβριζε.

Στο νοσοκομείο την επομένη πήγαινε άργα, τις ώρες δηλαδή που δεν δεχόντουσαν πια επισκέψεις για τους άρρωστους. Κι αυτό, γιατί κοιμότανε όλη την ημέρα σχεδόν, κοιμισμένος απ' την κραιπάλη της νύχτας και δεν πρόφτανε να πει την κανονισμένη ώρα να δει τη γυναίκα του. Έτσι είχε μέρες και μέρες να δει τη Ζερμαίν.

Μια μέρα κατόρθωσε να φτάσει στο νοσοκομείο την ώρα των επισκέψεων. Μά ο θυρωρός, όταν τον είδε, τον ρώτησε:

— Τι έπαθνε, κύριε;
— Θέλω να δω τη γυναίκα μου, αποκρίθηκε ο Ζάν.
— Πώς λέγεται η γυναίκα σας;
— Ζερμαίν Λεμπουσέ.

Ακούμπησε στο γυφύρι κι' άρχισε να κλαίει...

χωρίς να στολίσω μ' ένα λουλούδι το νεκρό της...

Όταν έφυγε απ' το νεκροταφείο, δεν τσίτανε καρδιά να γυρίσει στο σπίτι. Γύριζε στους δρόμους, χωρίς ν' έχει που πηγαίνει. Κατάλαβε τράβηξε για το σπίτι του, οκνηρόμενος, άτακτος, γνόφιστος.

Οι γείτονες παρεξενήσαν και τον ρώτησαν τι έχει. Τους τὰ είπε όλα κι' άρχισε να κλαίει.

Προσπάθησαν να τον παρηγοήσουν με τὰ συνηθισμένα λόγια κι' ύστερα έφυγαν...

Όταν έμεινε μόνος, ο Ζάν πήγε κι' έπεσε στο κρεβάτι του και ντυμένος όπως ήταν...

Έτσι λοιπόν, η Ζερμαίν είχε πεθάνει... Και πώς; Στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου, ολομόναχη, σχεδόν ξεχασμένη. Και το πιο παράδοξο είναι, ότι της είχαν κάνει και νεκροψία.

Γνωχή Ζερμαίν!... Καλά τον προφύλαξε τόσο καιρό από το κρασί. Μά τώρα, τι θα γίνει ποίεινε αυτή; Για να ξεχάσει τις...

— Ζερμαίν Λεμπουσέ;
— Μάλιστα.

Ο θυρωρός πήρε ξάφνου ένα ύψος μεγαλόσωμο και ποταμό...

— Άλλοίμονο, είπε, γθάνετε άργα, κύριε μου... Η γυναίκα σας πέθανε τη νύχτα!

Ο Ζάν άρχισε να τρέμει... να τρέμει...

— Η γυναίκα μου πέθανε; Η γυναίκα μου πέθανε; άρχισε να τραυλίζει. Μά είσατε βέβαιος;

— Ναι, ναι, είπε ο θυρωρός, η γυναίκα σας πέθανε! Κι' έτσι δεν ήρθατε καθόλου να την δείτε τόσες μέρες, της έκαναν τη νεκροψία, την έβαλαν σ' ένα φέρετρό και πρόκειται να τη στείλουν στο νεκροταφείο.

— Και γιατί; γιατί δεν με ειδοποίησατε; ρώτησε ο Ζάν, με τον σβινωμένο.

— Γιατί; είπε ο θυρωρός. Γιατί, φαίνεται, δεν ήξεραν κι οι ίδιοι σας. Κι' έξ' άλλον μήπως πατήσατε καθόλου στο νοσοκομείο τόσες μέρες; Μά μην κάνετε έτσι. Κουράγιο... Να πω θα μαζέψω ν' ακολουθήσετε την κηδεία της.

Φαίνεται πως κι' ο θυρωρός θ' αγαπούσε πολύ το κρασί και είχε πει άρκετά αυτή την ημέρα, γιατί η μνήτη του ήταν κατασπασμένη και η γλώσσα του μπερδεύονταν καθώς μιλούσε.

Μά ο Ζάν δεν τό είχε προσέξει αυτό. Ο Ζάν ένα πρώτα μόνον έννοιωσε τώρα. Ότι είχε πεθάνει η γυναίκα του!... Είχε πεθάνει η γυναίκα του!... Είχε πεθάνει το νοσοκομείο ολομόναχη, ενώ αυτός κρόσπινε...

— Α, ήταν φοβερό... φοβερό...

Ο Ζάν καταρίονταν τώρα τον εαυτό του, γιατί δεν μπόρεσε να στήσει τη μη κι' έτρεξε στην ταβέρνα όπου η Ζερμαίν πήγε στο νοσοκομείο.

Αυτός ο μικροκαμωμένος ο άντρας που χαρακτήριζε ανθρωπότητα, που έννοιωσε ένα είδος φόβου μπροστά στη γυναίκα του, είχε τώρα την ένταση ότι έμεινε χωρίς προστασία και χωρίς καμιά σπογγή στον κόσμο...

Συντριμμένος, με σπαστό κεφάλι, με την καρδιά γεμάτη λύπη και τρεμείς, άφησε να τον οδηγήσουν στο νεκροταφείο του νοσοκομείου, εκεί που έβαλαν τους νεκρούς.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε τέτοιες άηδους σήκωναν ένα φέρετρο.

— Είναι της Λεμπουσέ; ρώτησε.

— Ναι, που πάντρεψαν.

Ο Ζάν ακολουθήσε ξέπνομα κι' η διάσπαρτη.

Πέρασαν από τους νεκροταφείους δρόμους της πόλεως, ύστερα από τις πιο άποκεντρους και φτωχές τάφους στο νεκροταφείο.

Εκεί οι τέσσερες άνδρες άνοιξαν σαν το φέρετρο κάτω, ένας παλιό μουρμούρισε δυο-τρία λόγια κι' έπειτα δέσανε το φέρετρο με μακριά σχοινιά, το κατέβασαν μέσα στο λάκο και τό σκέπασαν γρήγορα-γρήγορα με χώμα.

Αυτό ήταν όλο!... Έθωσαν τη Ζερμαίν μπρος στα μάτια του Ζάν, χωρίς αυτός να την ιδεί για τελευταία φορά, αφού τό φέρετρο ήταν κλειστό, χωρίς να της δώσει ένα χέρι.

Μά ο Ζάν δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όλα αυτά. Είχε τρελλαθεί!

Και τον δώγησαν στο φρενοκομείο...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο Άγγλος συγγραφέας Τζόνσον γειμάτιζε μια φορά στο σπίτι μιας κυρίας, η οποία ήταν φανατική δημοκράτης και η οποία καθ' όλη τη διάρκεια του γεύματος, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να τού μιλάει για τα ίσα δικαιώματα όλων των ανθρώπων. Ο Τζόνσον της απαντούσε μονοσύνταξη, με την ελπίδα ότι η συνομιλήτριά του θα άφινε ότι τίποτα από τό θέμα και διαρχίσε καμιά άλλη πιο ενδιαφέρουσα συζήτηση. Επειδή όμως η κυρία είχε πάρει δρόμο και δεν σταματούσε να κάνει τράσαν, ο συγγραφέας στην απελπισία του, σημάδθηκε από τό τραπέζι και παρακάλεσε τον Άρσλη που τους έσεραβρίζε να πάρη την θέα του και να φάη τό φαγητό του.

— Άλλά, μίστερ Τζόνσον, τί είναι αυτό που κάνετε; ρώτησε η κυρία κατάπληκτη.

— Δεν κάνω τίποτε, κυρία μου, απάντησε ο συγγραφέας. Απλούστατα έσκαρμίζω στην πράξη τις θεωρίες σας περί ίσων δικαιωμάτων όλων των ανθρώπων!...

ΠΟΥΛΙΑ... ΥΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΑ

Ένας δυναμικός φροδοφίλης αναφέρει, ότι τα παιδιά επικοινωνούν, τα οποία ζουν κατά κανόνα στις πολικές περιοχές, όταν έχουν έξιους νεοσσούς, τους παίρνουν στη φαλάτσα τους και τους υποθετούν, τρέφοντάς τους και υπερσυνίζοντάς τους από κάθε ηθική επίθεση.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΧΑΡΙΣΤΗΣ

Κατά τα μέσα του 18ου αιώνας, μια ευγενής Γαλλίς, ονόματι Ιωάννα ντε Πασσύ, αφού χήρεψε και δεν μπορούσε να υποφέρει τον κόσμο και τον θόρυβο, αποφάσισε ν' αποσυρθεί σε κανένα ήσυχο μέρος και να περάσει εκεί την υπόλοιπη ζωή της.

Κλείστηκε λοιπόν σ' ένα μοναστήρι, όπου υπήρχαν και πολλά κελιά καλών οικογενειών, τα οποία εδιδάσκοντο από τις μοναχές διάφορα ωφέλιμα και χρήσιμα πράγματα.

Μεταξύ των κοριτσιών αυτών, υπήρχε και μια, η οποία τις ξεπερνούσε όλες με την εξυπνάδα και την ετοιμότητα του ανευμάτος της, ακόμα δε και με την αλότητα των τρόπων της και την υπάκουη συμπεριφορά της.

Η Γαλλίς αρχόντισσα συμπάθησε άμέσως την Εριέττα —αυτό ήταν τό όνομα της κόρης— και επειδή νόμιζε ότι ανταποκρινόταν κι' εκείνη στα αισθήματά της, άρχισε να της φέρνεται σαν να ήταν παδί της. Σιγά-σιγά μάλιστα μεγάλωσε τόσο η αγάπη της για την Εριέττα, ώστε αποφάσισε να την κάνει γενική κληρονόμο της, γιά να της κτήσει έτσι περισσότερο τό ήλιο και να την καταστήσει σε μεγαλύτερο βαθμό άξια της συμπάθειας της.

Μια μέρα μάλιστα της έδειξε ένα κούβιο γεμάτο πολυτίμους λίθους, που άσπαρταν μέσα στη θήκη τους και της υποσχέθηκε να της τό χαρίσει μαζί με πολλά άλλα κοσμήματα, αν εξαιολογούσε να δείχνη την ίδια αγάπη και υπακοή απέναντί της.

Η καλόκαρδη όμως αυτή πρηνής της κ. ντε Πασσύ είχε δλέθρια αποτελέσματα. Η Εριέττα, μόλις άνέκρυψε τα ύπερχα εκείνα κοσμήματα, κατελήφθη άμέσως από τη μανία της πολυτελείας και την επιθυμία της έπαίδεξος.

Δεν σκεφτόταν και δεν όνειροπολούσε πια, παρά τη στιγμή που θ' αποκοιτούσε τα πολύτιμα πετράδια της γενναίονης αρχόντισσας, τη στιγμή που θα τό φορούσε και θα θάμπατο τα μάτια τών αντιζήλων της και τών νέων που την φλερτάριζαν.

Σιγά-σιγά όμως η σκέψη αυτή της έγινε έμμονη και δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να ήσυχάση. Κατεχόταν από μια διαρκή άναπομονησία και της ήσαν αδύνατο να ξεναόβη την γαλήνη που είχε πριν ιδή τα στολίσια της αρχόντισσας.

Συγχρόνως, επειδή φοβόταν μήπως η μεταβολή της διαγωγής της γίνη αντιληπτή από την κ. ντε Πασσύ και άναίρεσει την ύποψή της, αποφάσισε να καταφύγη στο έγκλημα, για να τελειώνει μια για πάντα.

Η αρχόντισσα, που της είχε φερικά πολλά έμπιστοσύνη, την έπεισε τις περισσότερες ώρες μαζί της και την κρατούσε να της κάνει συντροφιά στο γεύμα και στο δείπνο.

Μια νύχτα λοιπόν, η άχαριστη κόρη βόηξε την εύκαρία κι' έρριξε κυρά μέσα στο φαγητό της προστάτιδός της ένα δηλητήριο, με τό σκοπό να την θανατώσει.

Προσχεματικά, δεν έπέρασε πολλή ώρα και η κ. ντε Πασσύ κατελήφθη από δυνατούς πόνους κι' άρχισε να χτυπάει και να φωνάζει, ζητώντας βοήθεια.

Οι άνθρωποι του μοναστηριού έσπευσαν άμέσως κοντά της, της έδωσαν τις πρώτες βοήθειες και έδοποίησαν κατόπιν τό γιατρό, ο οποίος εύτυχώς έφτασε έγκαιρός και κατόρθωσε να σώσει τη δηλητηριασμένη γυναίκα.

Συγχρόνως άνεκαλύφθη, ότι αίσια του κακού ήταν τό δηλητήριο και ότι δόσας της, δηλητηριάσε ήταν η νεαρή προστατευμένη της κ. ντε Πασσύ. Μολαταύτα η καλόκαρδη αρχόντισσα παρακάλεσε να μην καταδικασθεί η δηλητηριάστρια. Διέταξε μόνον να την οδηγήσουν μπροστά της και της είπε με φωνή γλυκιά και λιγνένη:

— Καταλαβαίνω, κόρη μου, ότι τό φαίλιμο κι' αυτό που έγινε τό έχω εγώ. Δεν έπρεπε να σου δείξω καθόλου τα πετράδια μου, ή αφού σου τὰ έδειξα, έπρεπε να σου τὰ χαρίσω άμέσως. Ήν πάση περιπτώσεως, επειδή σου άρεσαν τόσο πολύ, σου τὰ προσφέρω ως δώρο και σε παρακαλώ να μ' άφήσεις κι' έφησ τὰ χόρνα που μου μένουν, χωρίς να έπαυλεισθής ξανά τη ζωή μου...

Τα λόγια αυτά, τό τόσο άνεξέλεγκτα, της μεγαλόφυξης γυναίκας στην ένοχη, άπε από την ταραχή της, την κρούση της και τις τύψεις της συνειδήσεως της έπεσε άμέσως άρρωστη και σε λίγον καιρό πέθανε από μαρasmus...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

θανάτοση.

Προσχεματικά, δεν έπέρασε πολλή ώρα και η κ. ντε Πασσύ κατελήφθη από δυνατούς πόνους κι' άρχισε να χτυπάει και να φωνάζει, ζητώντας βοήθεια.

Οι άνθρωποι του μοναστηριού έσπευσαν άμέσως κοντά της, της έδωσαν τις πρώτες βοήθειες και έδοποίησαν κατόπιν τό γιατρό, ο οποίος εύτυχώς έφτασε έγκαιρός και κατόρθωσε να σώσει τη δηλητηριασμένη γυναίκα.

Συγχρόνως άνεκαλύφθη, ότι αίσια του κακού ήταν τό δηλητήριο και ότι δόσας της, δηλητηριάσε ήταν η νεαρή προστατευμένη της κ. ντε Πασσύ. Μολαταύτα η καλόκαρδη αρχόντισσα παρακάλεσε να μην καταδικασθεί η δηλητηριάστρια. Διέταξε μόνον να την οδηγήσουν μπροστά της και της είπε με φωνή γλυκιά και λιγνένη:

— Καταλαβαίνω, κόρη μου, ότι τό φαίλιμο κι' αυτό που έγινε τό έχω εγώ. Δεν έπρεπε να σου δείξω καθόλου τα πετράδια μου, ή αφού σου τὰ έδειξα, έπρεπε να σου τὰ χαρίσω άμέσως. Ήν πάση περιπτώσεως, επειδή σου άρεσαν τόσο πολύ, σου τὰ προσφέρω ως δώρο και σε παρακαλώ να μ' άφήσεις κι' έφησ τὰ χόρνα που μου μένουν, χωρίς να έπαυλεισθής ξανά τη ζωή μου...

Τα λόγια αυτά, τό τόσο άνεξέλεγκτα, της μεγαλόφυξης γυναίκας στην ένοχη, άπε από την ταραχή της, την κρούση της και τις τύψεις της συνειδήσεως της έπεσε άμέσως άρρωστη και σε λίγον καιρό πέθανε από μαρasmus...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Παρακαλώ φρεγάρι κλάδετε και μέρα μην ξετάξτε.

Όλο τό Μάρτη τον φοβόμα κι' ως τ' Απριλίου τις δεκαοχτώ.

Χαρά στα Γέννα τα σπέρνα, τα Φέτα χιονισμένα.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

Η ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Τι γράφει ο φίλτατος του συμφοιτητής Βουρδουμπάκης. Πώς ζούσε ο Κουμουνδούρος ως φοιτητής. Τό δωμάτιό του. Η μελέτη του. Τι βιβλία διάβαζε. Ο Δημοσθένης κι' ο Μισορμπώ. Η απεστρεφή του για το σχολαστικισμό. Πώς έρχονταν τούς φίλους του. Ένα ανέκδοτο που δείχνει την υπέροχη χρυσή καρδιά του, κτλ. κτλ.

ΙΑ από τις πιο μεγάλες πολιτικές μορφές της νεότερας Ελλάδος είναι και ο Αλέξανδρος Κουμουνδούρος.

Τη φοιτητική ζωή του Κουμουνδούρου από το 1839 ως το 1841 μας την περιγράφει ένας Κρητικός συμφοιτητής του, ο Χ. Βουρδουμπάκης, ο οποίος συνεδέστω στενότητα μαζί του. Από το σημείωμα του Βουρδουμπάκη φαίνεται ότι από παιδί ακόμα ο Κουμουνδούρος είχε τα προτερήματα της σοβαρότητας και ευθύτητας, που τον έ χαρακτήριζαν σ' όλο το πολιτικό του στάδιο αργότερα.

Ο Κουμουνδούρος δεν ήταν σαν τους σημερινούς φοιτητές, που διαθέτουν τον περισσότερο καιρό τους σε διασκεδάσεις και εν γένει σ' απασχολήσεις που δεν έχουν καμιά σχέση με το Πανεπιστήμιο. Οι φοιτητές, από ενός περίπου αιώνος, δεν ενόχλησαν στα καρενάκια, αλλά μελετούσαν, κλεισμένοι στα δωμάτιά τους ή παρακολουθούσαν τις παραδόσεις. Μόνας φοιτητικές διασκεδάσεις τότε ήταν κανένα περίπατος στην έσχατη ή η επισκέψεις μεταξύ των σπουδαστών, τους οποίους ενδιέφερε περισσότερο από τον έρωτα ή την πολιτική.

Ο Κουμουνδούρος, μολοντί κατήγετο από άρχοντική οικογένεια, δεν είχε όμως άρθωνα τα μέσα της ζωής, γιατί η οικογένειά του είχε υποστεί μεγάλες καταστροφές κατά την Επανάσταση και είχε καταφύγει πρόσφυγ στο Ναύπλιο. Ως φοιτητής λοιπόν, ο Κουμουνδούρος κατοικούσε σ' ένα δωμάτιο σμιά στη Μητρόπολη, είχε δε φέρει μαζί του ως ακόλουθό του και έμπιστο υπηρέτη τον έναν Μανάτη φουστανελλοφόρο, άρρωστομένο τυφλό σ' αυτόν.

Ζούσε λιτότητα. Από χαρακτήρος ήταν συγκεντρωμένος στον έαυτό του. Ο καλύτερός του φίλος ήταν τα βιβλία, με τα οποία περνούσε ώρες ευτυχισμένες.

Τό δωμάτιό του ήταν απλούστατο. Δεν είχε παρά τα απόλυτως χρειώδη. Τό κρεβάτι του απετείλει από... δύο στρίφοδα ξύλινα! Στο από το κρεβάτι συνήθιζε να μένει ξαπλωμένος επί ώρες και να διαβάει. Όσakis πήγαινε ο φίλος του Βουρδουμπάκης να τον επισκεφθή, τον εύρισκε γελαστό και ευδιάθετο.

Τα βιβλία διάβαζε ο Κουμουνδούρος; Είχε ενδιαφέρον να ξέρη κανείς τι βιβλία προτιμούσαν οι μεγάλοι άνδρες στη νεανική των ηλικία.

Κατά το φίλο του λοιπόν Βουρδουμπάκη, ο Κουμουνδούρος πολύ λίγο ενδιαφερόταν για φιλολογικές μελέτες. Κυρία μελέτη και τέχνη του ήταν η ανάγνωση των έργων του Πλάτωνα, του Αριστοτέλους και του Πλουτάρχου από τους Έλληνες. Έξαιρετική αγάπη είχε επίσης στις αγορεύσεις του περιφημου Γάλλου πολιτικού της Γαλλικής επαναστάσεως Μισορμπώ, ο οποίος στη ρητορική έθεωρετο δεύτερος Δημοσθένης.

Διαβάζω αυτά τα βιβλία, έλεγε ο Κουμουνδούρος στο Βουρδουμπάκη, γιατί οι Έλληνες συγγραφείς μου δίνουν την εικόνα του χαρακτήρος και της πολιτικής των αρχαίων προγόνων μας, ο δε Μισορμπώ με ποτίζει με τις νέες πολιτικές αρχές, που γεννήθηκαν από τη Γαλλική επανάσταση.

Και συνέχισε:

Είπε θαμνάσιος, φίλε μου, ο Δημοσθένης, αλλά κουράζει το διάβασμά του, γιατί με υποχρεώνει να μελετώ για να καταλάβω το ύψος των ιδεών του και τη κλίση του λόγου του. Γι' αυτό προτιμώ τον Μισορμπώ, το νεότερο Δημοσθένη, ο οποίος με πέρνει. Μπορώ άκόπως να τον παρακολουθήσω και με μεταφέρει σε νέους κόσμους ιδεών. Μου δίνει τις αρχές της νέας κοινωνίας που βασίζεται στην ιδέα της ισότητας και της ελευθερίας των ατόμων.

Μολαταύτα, ο Κουμουνδούρος δεν ήταν καθόλου σχολαστικός. Αηδίαζε το σχολαστικισμό και δίν έπρεπε τα άνοστα ξανασημάματα των δασκάλων.

Μιά μέρα, ο φίλος του Βουρδουμπάκης έφτασε στο δωμάτιό του Κουμουνδούρου και του είπε ότι ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Βενθόλος έδασκάνε μια δόξαληξη όρα για να ξεγήνη τρεις μήνες του Όμηρου, επί τη βάσει άπειρων σχολαστικών.

Ο Κουμουνδούρος έκνιταξε τον φίλο του με χαμόγελο και του είπε:

— Θαμνάσιος λοιπόν τον Βενθόλο; Εγώ, φίλε μου, δεν γίνω τίς καιρό μου με χρησιμείς. Σέβομαι κι' αγαπώ τους δασκάλους μου για τη πνευματική τροφή που μου δίνουν και ιδίως για την ύπαυξη της, αλλά δεν πους θαμνάξω καθόλου για το σχολαστικισμό τους, για το δασκαλιστικό πνεύμα τους.

Μολοντί όμως πολύ λίγο παρακολουθούσε ο Κουμουνδούρος τις παραδόσεις των καθηγητών του, ελάχιστα νέοι είχαν διάδωτα και χωνέψει τόσα πολλά συγγράμματα, δια αυτάς κατά το δάπνημα ήταν φοιτητής.

Ο Αλέξ. Κουμουνδούρος ήταν άφελής στους τρόπους, της απλού ανθρωπίνης, ευφύης, με σπανία δοθή κρία, με μνήμη τεταμένη. Δεν του άρεσε η πολυλογία. Μιλούσε λίγο, με τόνο φωνής ήρεμης και γλυκά μονοτονική.

Δεν ήταν επίμονος στις ιδέες του, ούτε του άρεσαν οι καυκάς. Και όμως με τη διαλεκτική του τέχνη και με την πενή του καμής θύονε να παύση το συνομιλήτή του με τό μέρος του και να τον κινεί να παραδέχεται τη δική του γνώμη. Γι' αυτό και πολύ άγαπητός στους φίλους του και η συμμαχία του περιζήτητη, γοητευτική και όφελιμη, γιατί τον άπέρριε σ' όσων μελετών και κρίσεις.

Τα φοιτητικά αυτά προσόντα του που έβγαζαν και τελειοποιήθηκαν αργότερα, τον έκαναν ένα από τους μάλλον γοητευτικούς ήήτορας τού Έλληνικού Κοινοβουλίου.

Φοιτητής ακόμα άρχισε να δημοσιογραφεί με έδημοσιεύσε αξιόλογα άρθρα εις την τότε έδωκατην ήφημερίδα «Αθήνα» και εις άλλα φύλλα.

Κατά την εποχή εκείνη είχε δημοσιονηρή με σοβαρά άναπολιτεύσεως κατά τού Όθωνος και διαφοροι φιλελευθεροι, όπως οι άδελφοί πατριώτες του, ο Θ. Όρφανίδης, ο Κρίνης και άλλοι, που λούσαν συχνά σκιρτές, συγκερούνοντο με την άποψή του.

Ο Κουμουνδούρος όμως, όχι μόνον δεν έβλεπε μέρος στα έπεισόδια αυτά, αλλά, καίτοι παραμύχως και κατά βάθος φιλελευθερός, άπεδοκίμαζε τα σάλτιμπαρικά και θεατρικά κάλτα των άδελφών. Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Όταν ήταν πρωθυπουργός ο Κουμουνδούρος, μιά μέρα κατέβη από τό ύπουργείο των Έσωτερικών με τον φίλο του βουλευτή άδερβάνο. Έπρόκειτο να πάνε περίπατο με τό άμάξι ως τα Πατήσια. Όταν όμως κατέβηκαν στο δρόμο, ένα πλήθος πτωχών περιστερήσαν τον πρωθυπουργό, ζητώντας τον βοήθεια από τό κοντινί των περιθάλμεσιν.

Πολύ λιτοδύμα, τούς έπτε τότε με λίγη ο Κουμουνδούρος και δεν μπορώ να σάς βοηθήσω. Η Βουλή μου άτέργισε το σχετικό κοντινί που προόριζε για σάς και δεν έχω να σάς δώσω λεπτά.

Λέγοντας τα λόγια αυτά, προχώρησε προς τό άμάξι του άκαρπός. Έξωσαν όμως σπαμάτρησε και έπτε στους πτωχούς να περουνουν όπισθεν να γυρίση από τον περίπατο. Ταυτοχρόνως διέταξε ένο κλητήρα να του φέρη χαρτί και πέννα κι' έγραψε ένα σημείωμα και κεντρώει ταμιά.

Μά αφού δεν υπάρχε σχετική πίστωση, τί του γράφει;

Ο Κουμουνδούρος έσώπαινε. Έβργαν κατόπιν για τα Πατήσια.

Ενώ ήταν σάν μισό του δρόμου, ο Κουμουνδούρος διέταξε τον άμαξά του να γυρίση πίσω.

— Φτωχοί άνθρωποι!... Είπε κρίμα να περιμένουν έξω από τό ύπουργείο, έπτε στο φίλο του.

Όταν γύρισαν έξω από τό ύπουργείο, φώναζε τον κλητήρα και με χαρά έπτε τα χρήματα που του έστειλε ο ταμίας και τα μοίρασε

Ο Αλέξανδρος Κουμουνδούρος

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΕ ΤΗ ΔΟΞΑ

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΥ

Η Μαργαρίτα Ώντου, η συγγραφέας του «Μοδιστράδικου της Μαρί Κλαίρ». Πώς γνώρισε τη δόξα και δεν έμέθυσε απ' αυτή. Τα δυστυχισμένα παιδικά της χρόνια. Στο Άσυλο των Όρφανών. Βοσκοπούλα σε μιά έσχατη. Η πρώτη έπαφή της με τα βιβλία. Μοδίστρα στο Παρίσι. Ράψιμο και γράψιμο. Ο θρίαμβος του πρώτου βιβλίου. Ο ένθουσιασμός δύο μεγάλων συγγραφέων, κ.τλ. κ.τλ.

ΣΦΑΛΛΩΣ κανείς δεν θα πίστευε ότι ζει σήμερα στο Παρίσι μιά συγγραφέας πρώτης τάξεως, η οποία αν και γνώρισε όλη τη δόξα του επαγγελματίος της, ξαναγύρισε μόνη της στην άφάνεια και ζει φτωχικά σχεδόν, άρρωσμένη στην εργασία της.

Και όμως η συγγραφέας αυτή υπάγχει και έινε η περίφημη Μαργαρίτα Ώντου που έγραψε το άριστολογηματικό μυθιστόρημα, «Τό Μοδιστράδικο της Μαρί—Κλαίρ».

Όταν εξέδωσε τό έργο αυτό, η Ώντου ήταν ακόμα μιά μικρή μοδιστράουλα, πάντα άρρωστη, πολύ φτωχή, σχεδόν τυφλή. Έπειτα από λίγες μέρες δλος ο κόσμος μιλούσε για αυτή. Τό βιβλίο της έφτανε στην καταληκτική κυκλοφορία των 100.000 αντιτύπων κι' έπαιρνε συγχρόνως ένα μεγάλο φιλολογικό θραύσιο.

Η Μαργαρίτα Ώντου όμως δεν έμέθυσε απ' τη δόξα. Άφησε άπλως τη βελόνα του ραψίματος, έπιασε όριστικά την πέννα και συνέχισε την εργασία της.

Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν από τότε. Η Μαργαρίτα Ώντου ά-

νός δεν έχει αλλάξει σε τίποτε. Έξακολουθώ να ζή όπως και τον καιρό που ήταν ακόμα άσπρη, στο ίδιο πάντα απλό σπιτάκι. Εκεί την έπαισέφθη τελευταία ένας Παρισινός δημοσιογράφος και της έπτερε μιά συνέντευξη, από την οποία αναδημοσιεύθηκε παρακάτω τα πιο ενδιαφέροντα κομμάτια, τα οποία άποτελούν ένα είδος βιογραφίας της Μαργαρίτας Ώντου...

— Η μητέρα μου, λέει στο δημοσιογράφο με τη δωδεκά φωνή της, πέθανε όταν ήμουν ακόμα τριών χρόνων. Την θυμάμαι άκόμα παιδί, ξαπλωμένη καθώς ήταν άπλωτο στο κρεβάτι της, κατάλοιμη, με τα μάτια της λυτά και με δύο λαμπάδες που έκαιναν πλά της. Έπειτ' από λίγες μέρες ο πατέρας μου έφυγε για την Αμερική, έγκαταλείποντάς με σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Έπειτα έπτερε μιά σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Έπειτα έπτερε μιά σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Έπειτα έπτερε μιά σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Έπειτα έπτερε μιά σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Έπειτα έπτερε μιά σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Έπειτα έπτερε μιά σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Έπειτα έπτερε μιά σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

Έπειτα έπτερε μιά σ' ένα Άσυλο Όρφανών, που τό δημόσια καλογρηζέ... Στο Άσυλό αυτό έζησα ευτυχισμένη, γιατί άδεις ή άδελφή μου, Μία μάλιστα απ' αυτές, Σούτουν και των συντρόφων των. Ο Κουμουνδούρος ήταν συντηρητικός φιλελευθερός και τίποτα έμεινε καθ' όλη τη ζωή του.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Η Μαργαρίτα Ώντου (Σκίτσος τού Τελιέ)

χα με τό διάβασμα... Έδιάβαζα κάθε έντυπο που έπεφτε στα χέρια μου. Ανακάλυπτα μέσ' στο σπίτι παλιά ήμερολόγια τό οποία έπαινα μαζί μου στους άγρούς... Μιά μέρα, στην άποθήκη της άγοικίας, ανακάλυψα ένα παλιό ξεσκισμένο βιβλίο, τις «Περιπέτειες τού Τηλέμαχος»... Άμα τό διάβασα, ο ένθουσιασμός μου ήταν άπερίγραπτος... Νόμιζα πως κάποιο μεγάλο και ξεχωριστό γεγονός είχε συμβεί στη ζωή μου... Ο Τηλέμαχος, και αργότερα ο Σατω-βουάνδος, μου έδωσαν τις μεγαλειότερες φιλολογικές συγκινήσεις της ζωής μου... Είπ' αλήθεια βέβαια ότι δεν διάβασα πολύ στα τελευταία χρόνια, γιατί ο γιατρός, έξ αιτίας των ματιών μου, μού άπαγόρευσε σίτορηά κάθε μελέτη...

Έπειτ' από λίγων καιρό, εξακολουθεί η Μαργαρίτα Ώντου, οι ιδιοκτήτες της άγοικίας, οι όποιοι τόσο μ' αγαπούσαν, πούλησαν τό κτήμα τους. Οι άλλοι που τούς άντικατέστησαν, μ' έδιωξαν... Έκλεινα μέσα μου όμως μιά καρδιά που θα ήθελε ν' αγαπήσει όλο τον κόσμο... Άλλοίμονο, όμως! Ήμουν τόσο μόνη... Έντυγώς τότε έννοιαισα την αγάπη... Είχα ύψώσει τα μάτια μου πολύ ψηλά από μένα. Μά ο αγαπημένος μου μ' άγάπησε κι' αυτός... κι' από τότε κλεινω τον πορταίο μέσα στην καρδιά μου...

Στό σημείο αυτό η Μαργαρίτα Ώντου σταμάτησε για λίγες στιγμές τη διήγησή της συνηνημένη. Έπειτα εξακολούθησε:

— Εκείνη την εποχή άκριβώς ήθα στο Παρίσι κι' έπιασα δουλειά σ' ένα μοδιστράδικο... Μολοντί δουλεύα σκληρά από τό πρωί ως τό βράδυ, εν τούτοις πολλές φορές μού έλλειπε και τό ψωμί μου... Τέλος κατώρθωσα ν' άνοιξω δικό μου μοδιστράδικο... Ήμουν τότε τόσο ευτυχισμένη, τόσο περήφανη, όσο δεν ήμουν ούτε την εποχή που εξέδωσα τό πρώτο μου μυθιστόρημα... Φυσικά, τό μοδιστράδικο μου δεν βρισκόταν σε καμιά μεγάλη λεωφόρο τού Παρισιού... Ήταν ένα μικρό μοδιστράδικο, μά έπειδή είχα έπιδέξια χέρια, ή δουλειές μου πήγαιναν πολύ καλά.

Έργαζατε τότε; την διέκοψε στο σημείο αυτό ο Παρισινός δημοσιογράφος.

— Έργαζα πάντοτε... Τό ραψίμο ήταν και έινε τό μεγάλο πάθος της ζωής μου, όπως στους άλλους έινε τό ποτό... Τό κρανίο μου ήταν πάντα γεμάτο, τόσο γεμάτο ώστε έννοιωθα κάποτε την ανάγκη νά τ' άδειάζω, γιατί άλλως νομίζα πως θα τρελλανόμουν. Έτσι, κάθε νύχτα έπαινα ένα κομμάτι χαρτί και γράφω πάνω σ' αυτό ό,τι γέμει τό μυαλό μου... Μονάχα με τον τρόπο αυτό ήσυχάζα και μπορούσα νά κοιμηθώ... Δεν έγραφα με την πρόθεση νά διαβάσουν αργότερα οι άλλοι τα γραφόμενά μου... Αυτό δεν τό σκεφτήκα ποτέ...

Έκείνη την εποχή είχα γνωριστεί με τον αλχημιστή συγγραφέα Σαρλ—Λουί Φίλιπ, με τό διαγνώσο Σαρλ—Σανβέν, με τούς όποιους έβγαζα κάθε βράδυ παρτί σ' ένα ξαροπλαστικό της συνοικίας μου... Ένα βράδυ, λοιπόν, καθόμαστε κι' οι τρεις, έτσι για νά καίξω, έπιασα κι' έγραφα τα ποτρατά των φίλων μου...

Μόλις ο Σαρλ—Λουί Φίλιπ τό διάβασε, φώναξε μ' ένθουσιασμό:

«Μά αυτό έινε καταπληκτικό... Κι' άμεις, χωρίς νά χάνη καιρό, πήρε τα χειρόγρατά σου κι' έστρεψε στο σπίτι τού μεγάλου συγγραφέως Μαρσέλ Σδόμπ, στον όποιο τό διάβασε.

«Μισόδο! φώναξε ο Σδόμπ. Αυτή ή γυναίκα θα γράφει άριστολογήματα...

«Έννοείται πως έγραφα μόνο τη νύχτα, γιατί την ήμερα έγραφα... Όλοι βέβαια περίμεναν νά γράψω κάποιος θόρυβος με τό έργο μου, μά κανείς ποτέ δεν υποψιάζεταν πως θα σημείωνε μιά τέτοια έπαυση... Αυτό όμως τό όφελμα κατό Μισορμπώ, ο όποιος μόλις διάβασε τό μυθιστόρημά μου έγραψε τα έξης: «Όλα στο έργο αυτό βρισκονται στη θέση τους... Είπε σωστό άριστολογήμα».

— Ποιά έντύπωσι σάς έκανε ή δόξα; ρώτησε στο σημείο αυτό τη Μαργαρίτα Ώντου ο Παρισινός δημοσιογράφος.

— Ό! τού άπάντησε γελάοντας, Έξω πολύ καλά τη ζωή για νά θεωρώ τη δόξα ως πράγμα φευτικό... Είμαι ευχαριστημένη όσοδοσο γιατί με τα χρήματα που κέρδινα από τα έργα μου, μπορούσα κι' άνάθεμα τα τρία μου άνεψοφια κι' εξαγέλεινα τό ραψίμο, που μου κατέστρεφε τα μάτια για ν' άρρωσώθω σ' αυτό γράψιμο!

«Έννοείται πως έγραφα μόνο τη νύχτα, γιατί την ήμερα έγραφα... Όλοι βέβαια περίμεναν νά γράψω κάποιος θόρυβος με τό έργο μου, μά κανείς ποτέ δεν υποψιάζεταν πως θα σημείωνε μιά τέτοια έπαυση... Αυτό όμως τό όφελμα κατό Μισορμπώ, ο όποιος μόλις διάβασε τό μυθιστόρημά μου έγραψε τα έξης: «Όλα στο έργο αυτό βρισκονται στη θέση τους... Είπε σωστό άριστολογήμα».

— Ποιά έντύπωσι σάς έκανε ή δόξα; ρώτησε στο σημείο αυτό τη Μαργαρίτα Ώντου ο Παρισινός δημοσιογράφος.

— Ό! τού άπάντησε γελάοντας, Έξω πολύ καλά τη ζωή για νά θεωρώ τη δόξα ως πράγμα φευτικό... Είμαι ευχαριστημένη όσοδοσο γιατί με τα χρήματα που κέρδινα από τα έργα μου, μπορούσα κι' άνάθεμα τα τρία μου άνεψοφια κι' εξαγέλεινα τό ραψίμο, που μου κατέστρεφε τα μάτια για ν' άρρωσώθω σ' αυτό γράψιμο!

«Έννοείται πως έγραφα μόνο τη νύχτα, γιατί την ήμερα έγραφα... Όλοι βέβαια περίμεναν νά γράψω κάποιος θόρυβος με τό έργο μου, μά κανείς ποτέ δεν υποψιάζεταν πως θα σημείωνε μιά τέτοια έπαυση... Αυτό όμως τό όφελμα κατό Μισορμπώ, ο όποιος μόλις διάβασε τό μυθιστόρημά μου έγραψε τα έξης: «Όλα στο έργο αυτό βρισκονται στη θέση τους... Είπε σωστό άριστολογήμα».

— Ποιά έντύπωσι σάς έκανε ή δόξα; ρώτησε στο σημείο αυτό τη Μαργαρίτα Ώντου ο Παρισινός δημοσιογράφος.

— Ό! τού άπάντησε γελάοντας, Έξω πολύ καλά τη ζωή για νά θεωρώ τη δόξα ως πράγμα φευτικό... Είμαι ευχαριστημένη όσοδοσο γιατί με τα χρήματα που κέρδινα από τα έργα μου, μπορούσα κι' άνάθεμα τα τρία μου άνεψοφια κι' εξαγέλεινα τό ραψίμο, που μου κατέστρεφε τα μάτια για ν' άρρωσώθω σ' αυτό γράψιμο!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ο Ντιντής—Κωνσταντίνου τον είχε βαφτίσει ο νοινός του—γιός λοχούσης ξωντοχώρας, δι' ο και ἀπὸ ἀλλήλη ἀπὸ τὸν στρατὸ ὡς στενοθύραξ, ἐνὸς ἔπρεπε μᾶλλον ν' ἀπαλλαγῇ ὡς στενοθύραξ, ἐκλήθησαν νὰ γυμναστοῦν ὅλοι οἱ ὁπωσδήποτε ἀπαλλαγέντες τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ ἡ ξωντοχώρα εἶχε ἀκούσει ἀπὸ κάποιο φρούραρχο, ὅτι τὸ μηχανικὸ εἶναι τὸ εὐγενέστερο στρατιωτικὸ σῶμα τῆς Εὐρώπης, ἐπέτρεψε νὰ καταταχθῇ καὶ ὁ Ντιντής τῆς στοὺς σκαπανεῖς. Ἐφόρσε λοιπὸν ὁ Ντιντής τὴν κομὴν στολὴν τοῦ σκαπανεῖος, μὲ τὴν ἀσπίδα γκέντες καὶ τὰ γαλάζια σερίφη καὶ πέρασε τὴν ἰδίαν μέρα γιὰ νὰ τὸν χαμαρῶσιν ἡ Λολὴ—Ἀσημένια τὴν εἶχε θάψει ἡ νοινά της.

Τὴν χαρὰ, τὴν χαρὰ ποὺ ἔκανε ἡ Λολὴ ὅταν τὸν εἶδε. Χτύπησε τὰ χέρια της καὶ φώναξε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι:

—Κύριε Ντιντή! Κύριε Ντιντή! Καλὴ σὲς εἰσθε τρέλλα!... Ἡ στολὴ σὰς πάει θανάσιμα!... Σὲ τί σῶμα σὰς κατέταξαν;

—Προσθέστης, ἀπάντησε χαμαρῶνοντας ὁ Ντιντής.

—Α, ἔτσι! Ὅστε θάσαστε στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός, γιὰ νὰ... τὸ σβένετε! Νὰ φυλαχτῇ μοναχὰ νὰ μὴ σὰς βρῇ καμιά σφαῖρα!

—Ἐννοια σας, εἶμαι χρήσιμος στὴν κοινωνία καὶ θὰ φυλάγομαι.

Καὶ χρειάζονταν πραγματικῶς ὁ Ντιντής στὴν κοινωνία. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ μὴν ἔχῃ τὸν νοῦ του, καὶ νὰ μὴν φυλάγεται ἀπὸ τὸ πῦρ; Χρειάζονταν ἀκόμα στὴ ξωντοχώρα τὴ μαμά του, χρειάζονταν στὸ «Ντορέ», χρειάζονταν στὴν Κηφισιά, στὰ κέντρα, στὰ νικητεῖνα σταντάν, στὸ Φάληρο, στὴν πλάζ, ἀλλὰ περισσότερο χρειάζονταν στὴν ὁδὸ Πανακοτων, ὅπου ἡ φρενιά οἰκία τῆς Λολῆς, κόρης πρώην τσαγκάκη στοὺς Ἀερεῖδες, κατόπιν παλαιοπολίου στὴν ὁδὸν Πανδρόσου καὶ νῦν χρηματιστοῦ, κόρης ὁρεκτικῆς καὶ πολυφρονῶν... Δὲν ἔγινε, κατὰ συνέπειαν ὁ Ντιντής τρελλὸς νὰ πᾶ νὰ ἐκτεθῇ στὸ πῦρ, οὔτε τῆς πρώτης, οὔτε τῆς τελευταίας, οὔτε τῆς ἐσχάτης τὸν μετόπισθεν, στρατιωτικῆς γραμμῆς!...

Τὸ ἔφτανε ἐκεῖνο ποὺ ἄναγε στὴν ὁδὸν Πανακοτων, καὶ τὸ ὁποῖο, κατ' ἀνάγκην λόγῳ ἡθικῆς νὰ σβῇ...

Καὶ χαμαρῶντας καὶ λυγρῶντας, καὶ εὐχαριστημένους γιὰ τὸν θαυμασμὸ ποὺ προκαλοῦσε ἡ στολὴ τοῦ σκαπανεῖος, ἀποροφρημένους ὅλους ἀπὸ τὴ συγκίνησι, κατέβαινε εὐτυχῶς, ἐλαφρῶς καὶ ἀρηχόμενος τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅταν διέκρινε ἀπέναντί του νὰ πλησιάζῃ ἕνας λοχαγός. Ὅταν πλησίασε, τότε θυμήθηκε ὅτι στὸ στρατιῶνα ὁ λοχαγὸς τοῦ εἶχε πᾶ ὅτι πρέπει νὰ χαιρετῇ τοὺς ἀνωτέρους του. Ἐχοντας λοιπὸν ἀκόμα στὰ μάτια του τὴν εἰκόνα τῆς Λολῆς... ἔβγαλε τὸ πλῆκτρο τοῦ καὶ ἐχαιρέτησε ἐδαφιαίως καὶ μειδιών τὸν λοχαγό.

Ὁ λοχαγὸς στάθηκε, τὸν κοίταξε περιέργως καὶ τοῦρε:

—Σκαπανεῖα, δὲν σ' ἔμαθαν στὸ στρατιῶνα πὺς νὰ χαιρετᾷ κανονικῶς; Τὴ διάβολο! Γιὰ τί μὲ πέρασες; Γιὰ δεσποινίδα!... Δὴ μὲρες κράτησι...

—Μά...

—Μὰ καὶ ξεμὰ, δὲν ἔχει!... Οἱ στρατιῶτες χαιρετοῦνε ἔτσι!

Καὶ ὁφθαλμοὺς τὸ χεῖρ στὸ πλῆκτρο, χαιρέτησε μὲ προσοχὴ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀφέλειαν τοῦ συνθησιμένου, σὲ στρατιωτικῶς χαιρετισμοῦς. Ἐπειτα εἶπε στὸ Ντιντή:

—Πήγαν. Καὶ τὸ θρόνῳ ποὺ θὰ πᾶς στὸ στρατιῶνα νὰ πᾶς στὸν ἐπιλοχία δι' ο' ἐτιμωρησά ἐπεικῶς μὲ δύο ἡμέρες κράτησι.

Ὁ Ντιντής προχώρησε περὶ τὸν ποδὸς τὰ κάτω, ὅταν ἀπὸ μιὰ γωνιά εἶδε νὰ προβαίνει ὁ κ. φρούραρχος, γιουμάτος πῶς καὶ μουστάκια. Ὁ Ντιντής τὸν χαιρέτησε ἀφελῶς καὶ τομαζόνταν νὰ προχωρήσῃ, ὅταν ὁ φρούραρχος τοῦ φώναξε δυνατὰ:

—Δύο καὶ δέκα... δώδεκα...

—Τὴν διαβολο! Γιὰ δεσποινίδα μὲ πέρασες!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὴν διαβολο! Γιὰ δεσποινίδα μὲ πέρασες!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὴν διαβολο! Γιὰ δεσποινίδα μὲ πέρασες!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὴν διαβολο! Γιὰ δεσποινίδα μὲ πέρασες!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὴν διαβολο! Γιὰ δεσποινίδα μὲ πέρασες!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Ἐλα δὲ, σκαπανεῖα, μὲ ξέρεις ποῖος εἶμαι;

—Πῶς; εἶπεν ὁ Ντιντής. Εἰσθε ὁ κ. φρούραρχος;

—Καὶ ἐγὼ μὲ ξέρεις, μὲ χαιρετᾷς ἔτσι, σὺν τῇ ἡμερᾷ τοῦ λοχαγῶς! Ὅχι μὲρες κράτησι, γιὰ νὰ μάθης ἄλλοτε...

—Μά...

—Σιωπὴ! Δὲν ἔμαθες ὅτι πρέπει νὰ σταματήσῃς ἔξω δὴματα πρὶν, νὰ κόμης μέταπο πρὸς ἐμένα, νὰ χαιρετῇς, καὶ ἀπὸ τοῦ προχωρήσῃ λίγα δὴματα, νὰ κατεβάσῃς τὸ χεῖρ σου κανονικὰ, νὰ κόμης μιὰ μεταβολὴ καὶ νὰ τραβήξῃς στὴ δουλειά σου; Τὴν σὰς μαθαίνουν, μορὲ, στὸ στρατὸ!...

—Μὰ ὁ κ. λοχαγός...

—Ποῖος λοχαγός; Πῆς μου τ' ὄνομά του, ν' ἀράξῃ τὴν ὀχτάρα του καὶ αὐτὸς.

—Μὰ δὲν τὸν ξέρω...

—Δὲν τὸν ξέρεις!... Τὸ λοχαγὸ σου βρῆ, δὲν ξέρεις!... Μορὲ τοῦτος εἶναι νὰ πᾶς!... Δέκα ἡμέρες κράτησι!...

—Μά...

—Σιωπὴ!... Πήγαν.

Ὁ Ντιντής ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του περὶ τὸν ποδὸς, προσπαθώντας νὰ ἐννοήσῃ ποῖος εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, ὅταν ἀντίκρισε ἕναν ἐπιλοχία τοῦ περὶ τὸν ποδὸς, ποὺ ἔδωκε μιὰ μακερὰ σπᾶθα στὸ πλῆκτρο.

—Α! Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὴν παθαίνω, μοιρομάρω.

Καὶ ὑπολογίσας τὰ ἔξω δὴματα, στάθηκε σὲ προσοχὴ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ χεῖρ στὸ πλῆκτρο.

Ὁ ἐπιλοχίας στάθηκε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν ποδὸς, πλησίασε τὸ στρατιῶνα καὶ κατέβασε τὸ χεῖρ καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὴν κάνεις αὐτὸ, μορὲ σκαπανεῖα! Τὴν εἶδους χαιρετισμὸς εἶναι αὐτός!...

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

—Μὰ, κύριε ἐπιλοχία, ποῖος εἶναι ὁ κανονικὸς χαιρετισμὸς, μορὲ, τὸν κανονικὸ χαιρετισμὸς;

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΤΕΝΝΥΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ
ΤΗΝ ΜΠΑΛΛΑΝ
DUNLOP...

...ΜΕ ΡΑΚΕΤΤΑΝ

DUNLOP

21 ΚΡΑΤΗ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ 29
ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΜΠΑΛΛΑΝ

DUNLOP ΤΟ DAVIS CUP
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ **DUNLOP SPORTS CO. LTD**

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΙΜ. ΙΩΝΑΣ & Κ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ